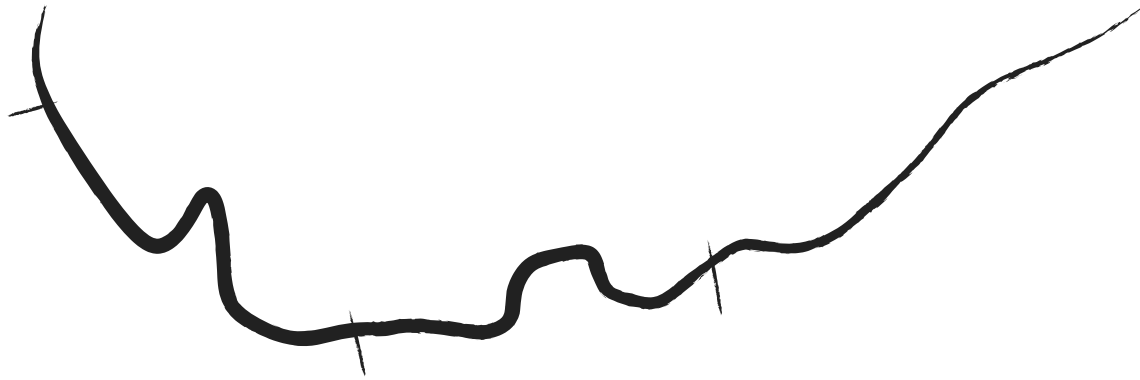

ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΑΚΤΗ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Διπλωματική Εργασία

ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΑΚΤΗ

Φοιτητής: Οργκές Γκούγκα
Έπιβλέπων: Κωστής Παναγύρης

Φεβρουάριος 2019

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πέρα από όλους τους καθηγητές μου που συνέβαλαν τα μέγιστα στην εκπαίδευσή μου, θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον καθηγητή μου και επιβλέποντα της ερευνητικής μου εργασίας, Κωστή Πανηγύρη, ο οποίος μου παρείχε απλόχερα την βοήθεια του αλλά και η καθοδήγησή του υπήρξε σημαντικότερη για την ολοκλήρωση των σπουδών μου. Πάνω από όλα όμως θα ήθελα να τον ευχαριστήσω γιατί μου δίδαξε να είμαι Αρχιτέκτονα με όλη την σημασία του όρου. Αδιαμφισβήτητα το πιο σημαντικό εφόδιο για την μέχρι τώρα καρίερα μου.

Abstract

The aim of this diploma thesis is to attempt to reconnect the city of Piraeus to the sea front through the creation of a series of multi-activity facilities along and across the Piraeus coastline. The intervention area focuses on the narrow coastal lane between the marine element and the coastal road of the Piraeus Peninsula. These facilities aim to make the inhabitants return to the forgotten coast for years, to restore the connection of the dense urban fabric to the natural landscape and the emergence of the cognitive wall that evolves on it.

Studying the current situation of the seashore and trying to answer the above issues, it is proposed to create 3 gates, extension of the urban web across the coast, which act as a pavement to the sea. Reversing the image of the city by height, under the berths, levels of programmable leisure activities are placed. These levels act as mediators at the exit of the city to the rugged rocky terrain of the coast and the sea. In the penultimate because you create a path that crosses the shore along, with intermediate stops. We approach the existing terrain as a patchwork of a monument of historical significance and an inaccessible extent that can not be perceived as a continuation.

The overall approach focuses on the reactivation of the Piraeus coast and the conversion of this coastal zone into a recreational area, contact with the sea, sports, relaxation, a part of the fleet of Piraeus residents and a view of the city from a distance.

Περίληψη

Αντικείμενο της παρούσας διπλωματικής εργασίας αποτελεί η προσπάθεια επανασύνδεσης της πόλης του Πειραιά με το θαλασσιά μέτωπα μέσα από την δημιουργία μιας σειράς από εγκαταστάσεις πολλαπλών δραστηριοτήτων κατά μήκος και εγκάρσια της Πειραιϊκής ακτογραμμής. Η περιοχή επέμβασης επικεντρώνεται στην στενή παραλιακή λωρίδα μεταξύ του θαλάσσιου στοιχείου και του παραλιακού δρόμου της Πειραιϊκής χερσονήσου. Οι εγκαταστάσεις αυτές έχουν στόχο, τόσο να κάνουν τους κάτοικους να επιστρέψουν στην εδώ και χρόνια ξεχασμένη ακτή, να αποκαταστήσουν την σύνδεση του πυκνού αστικού ιστού με το φυσικό τοπίο και την ανάδειξη του Κονώνειου τείχους που εξελίσσεται πάνω σε αυτή.

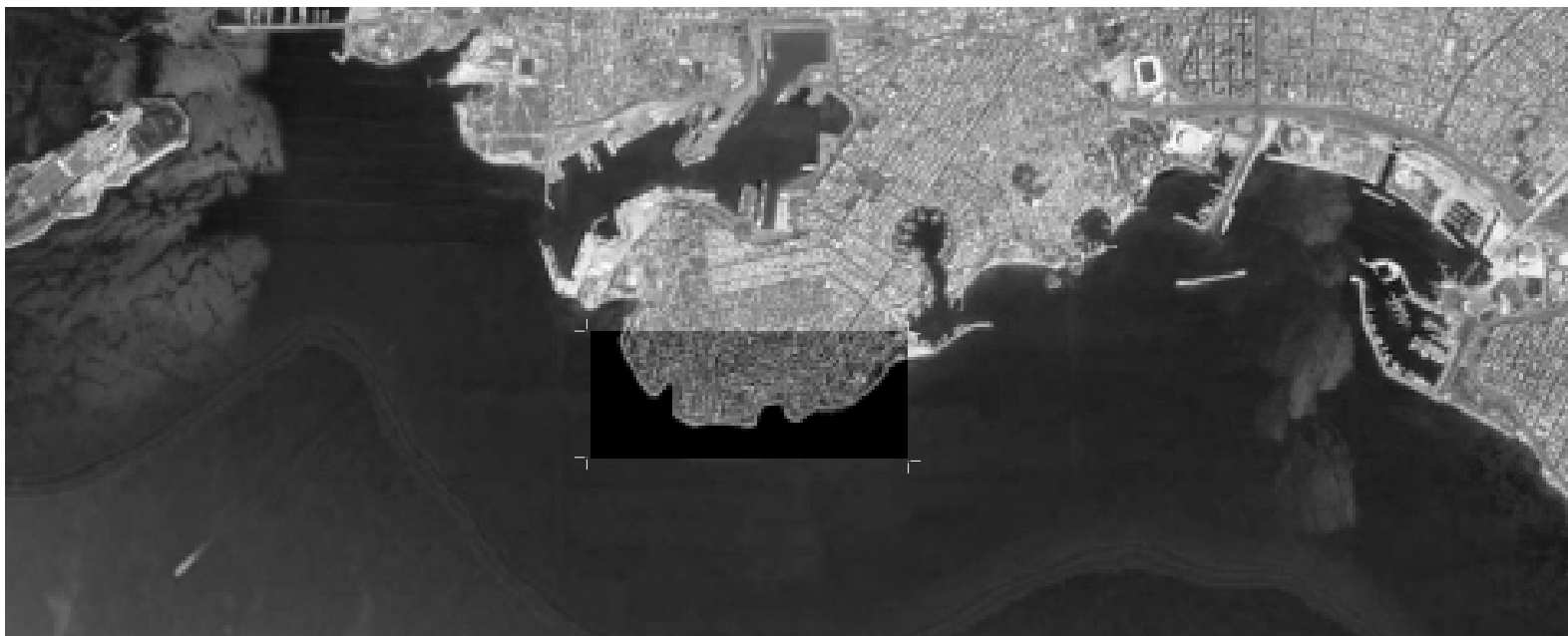
Μελετώντας την σημερινή κατάσταση του αιγιαλού και προσπαθώντας να απαντήσουμε στα παραπάνω ζητήματα προτείνεται η δημιουργίας 3 προβλητών, επέκταση του αστικού ιστού εγκάρσια της ακτής, που λειτουργούν ως άξονες περιπάτου προς την θάλασσα. Αντιστρέφοντας κατ' ύψος την εικόνα της πόλης, τοποθετούνται κάτω από τις προβλήτες, επίπεδα δραστηριοτήτων προγραμματικά σχετικά με τον ελεύθερο χρόνο. Τα επίπεδα αυτά λειτουργούν ως διαμεσολαβητές στην έξοδο της πόλης προς το δύσβατο βραχώδες έδαφος της ακτής και την θάλασσα. Στο προτελευταίο επειδή δημιουργείτε μια διαδρομή που διασχίζει την ακτή κατά μήκος, με ενδιάμεσα σημεία στάσεων. Προσεγγίζουμε το υπάρχων έδαφος ως ένα συνονθύλευμα από ένα μνημείο με ιστορική σημασία και μια δύσβατη έκταση, που αδύνατη να γίνει αντιληπτή ως μια συνέχεια.

Η συνολική προσέγγιση εστιάζει στη επανενεργοποίηση της Πειραιϊκής ακτής και την μετατροπή της παραλιακής αυτής ζώνης σε περιοχή αναψυχής, επαφής με τη θάλασσα, άθλησης, χαλάρωσης, ένα μέρος φυγής των κατοίκων του Πειραιά και θέασης της πόλης από απόσταση.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

01	Εισαγωγή	10
02	Ιστορική Καταγραφή	12
03	Χαρτογράφηση	18
04	Πρόταση	30
05	Απεικόνιση	52
06	Βιβλιογραφία	54

01 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εικόνα 01: Επεξεργασμένη Αεροφωτογραφία

Η παρούσα διπλωματική εργασία ασχολείται με το παραλιακό μέτωπο της πόλης του Πειραιά και πιο συγκεκριμένα το νοτιοδυτικό τμήμα της Πειραιϊκή Χερσονήσου, την ακτή Θεμιστοκλούς. Η ανάγνωση της περιοχής πραγματοποιήθηκε σε δυο επίπεδα, τόσο σχετικά με την ιστορική σημασία της σε σχέση με την πόλη με την ακτή, όσο και μέσα από μια σειρά χαρτογραφήσεων για να γίνουν αντιληπτοί οι λόγοι απόσπασης των κατοίκων από την παραλιακή αυτή ζώνη. Αποτελώντας τμήμα της γενναιότερης ακτογραμμής της Αττικής, που κατακλύζεται κατά κύριο λόγο από περιοχές αποκλεισμένες από το θαλάσσιο στοιχείο (μαρίνες και ανεκμετάλλευτα ολυμπιακά ακίνητα) και την λιμενική ζώνη, παραμένει μια από τις ελάχιστες περιοχές του παραλιακού μετώπου με ελεύθερη πρόσβαση στην θάλασσα και διατηρεί ακόμα ανέπαφο το φυσικό έδαφος (ακτιπη λίθος). Ωστόσο, η συνεχής επέκταση της πόλης, που πραγματοποιήθηκε μέσα στον 20ο αιώνα, το δύσβατο αυτό έδαφος και η αδυναμία της ακτής να αναγνωσθεί ως μια συνέχεια, την έχουν μετατρέψει σε μια απονεκρωμένη ζώνη της πόλης του Πειραιά. Επιπρόσθετα η ύπαρξη ενός αρχαίου μνημείου που εξελίσσεται κατά μήκος της ακτογραμμής, προσθέτει μια περαιτέρω σημασία στην ανάδειξη και επαναφορά της ακτής στην καθημερινή ζωή των κατοίκων της περιοχής.

Γίνεται εν τούτοις μια προσπάθεια επίλυσης αυτών των προβληματικών. Η παρέμβαση διορθώνεται σε 2 βασικές κινήσεις: την δημιουργία μια σειράς από προβλήτες που διασχίζουν εγκάρσια την ακτή και αποτελούν ένα χώρο εκτονώσεων του αστικού ιστού της πόλης, αποστασιοποιήσεις από αυτή και παράλληλα μετακινήσεις προς το θαλάσσιο στοιχείο, και την δημιουργία μιας διαδρομής με ενδιάμεσα σημεία στάσεων κατά μήκος της ακτογραμμής και παράλληλα στο αρχαίο μνημείο, που λειτουργεί ως μηχανισμός συνέχισης της ασυνέχειας της ακτογραμμής και επαφής με το τείχος από μια διαφορετική οπτική.

Η παρέμβαση θεματικά έγκειται στην ανάγνωση της σχέσης πόλης θάλασσας και στοχεύει στην δημιουργία μια ζώνης, που θα αποτελέσει κομμάτι τη καθημερινής ζωής των κατοίκων της και επαφής με το θαλάσσιο στοιχείο την στιγμή που αυτό αποτελεί κομμάτι της γενικότερης κουλτούρας των κατοίκων του Πειραιά.

Εικόνα 02: Αεροφωτογραφία Όρμου Αφροδίτης

02 ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ

Μελετώντας αναφορές σε χωρία αρχαίων κλασικών κειμένων προκύπτει πως η Ακτή οριζόταν ως ο χώρος εντός των πειραιϊκών τειχών και πλησίον της θαλάσσης και με σχετικές λεπτομέρειες που προκύπτουν εκ των ιδίων συγγραφέων συνάγεται ότι η Ακτή συμπίπτει με το σήμερα καλούμενο Πειραιϊκή (Χερσόνησος) μέρος μετά των υπεράνω λόφων. Γεωγραφικά, η Πειραιϊκή Χερσόνησος αρχίζει από το στενότερο σημείο γης μεταξύ του λιμένα της Ζεας (Πασαλιμάνι) και του κεντρικού λιμένος του Πειραιά και επεκτείνεται σε ολόκληρη την περιοχή εκατέρωθεν του παραλιακού δρόμου από την Φρεαττύδα μέχρι το Βασιλικό Περίπτερο (Παλατάκι).

Ως άτυπο σημείο εκκίνησης της σημερινής εικονογραφημένης ιστορικής αναφοράς στην πάλαι ποτέ άνυδρη και βραχύδη έκταση της Πειραιϊκής Ακτής, θα ορίσουμε τα χρόνια της κλασικής Αθήνας και την πρώτη απόπειρα τείχισης του αρχαίου Πειραιά από τον Θεμιστοκλή το 494 π.Χ.. Τα ισχυρά τείχη του Κόνωνα υπολείμματα των οποίων διασώζονται μέχρι και στις ημέρες μας στις ακτές της Πειραιϊκής Χερσονήσου προστάτευαν τον αρχαίο Πειραιά, τους σημαντικούς ναυστάθμους της Ζεας και της Μουνιχίας και κατ'επέκταση την πόλη των Αθηνών. Το περίφημο τείχος του Πειραιώς λοιπόν περιείχε ολόκληρη την Πειραιϊκή Χερσόνησο και έφθανε μέχρι το νότιο στόμιο του κεντρικού λιμένος της πόλης (θέσις Κάνθαρος). Ανά τακτά διαστήματα, επί των τειχών, υπήρχαν πύργοι ενώ σε κάποια σημεία σχηματίζονταν πύλες με εξόδους προς τη θάλασσα.

Ο αρχαίος Πειραιάς και τα μεγάλα λιμενικά έργα κτίστηκαν με χρήση υλικών από τα λατομεία της Πειραιϊκής Χερσονήσου η θέση των οποίων καταγράφεται στον παρακάτω χάρτη. Τα λατομεία της Πειραιϊκής Χερσονήσου, ονομαστά για τα “αγκωνάρια του Πειραιώς”, τον γνωστό “ακτίτη λίθο”, λειτούργησαν μέχρι και τον 20ο αιώνα με τους νταμαρτζήδες να κατοικούν κυρίως στην συνοικία του Χαραμή, το επονομαζόμενο και “χωριό”. Σήμερα, στο χώρο περίξ του Χατζηκυριακείου Ορφανοτροφείου υφίσταται ένα τελευταίο δείγμα τέτοιου λατομείου. Οι μεγάλοι ορθογωνικοί λίθοι που προσέφεραν τα λατομεία της Πειραιϊκής για την κατασκευή αρχικά του Θεμιστόκλειου τείχους βοήθησαν στην γρήγορη αποπεράτωση του έργου. Αργότερα, κατά την εποχή του εοικισμού του Πειραιά και της ανοικοδόμησης της πόλης (19ος αιώνας), πολλά υπολείμματα αρχαίων τειχών χρησιμοποιήθηκαν αποδεδειγμένα για ανέγερση θεμελίων κατοικιών αλλά και για δημόσια έργα της πόλεως, απόδειξη της μικρής σημασίας που έδιναν οι πρώτοι κάτοικοι του Πειραιά κατά τον 19ο αιώνα στις αρχαιότητες του τόπου.

Από τις αρχαιολογικές ανασκαφές και τις ελάχιστες μαρτυρίες αρχαίων συγγραφέων προκύπτει πως η Πειραιϊκή Χερσόνησος, όπως και η περίξ του λόφου της Μουνιχίας (Καστέλλας) περιοχή, κατοικήθηκε κατά την προϊστορική περίοδο με τους ερευνητές να διαφωνούν ως προς την προέλευση των πρώτων εκείνων κατοίκων (Φοινικές, Μινύαι, Πελασγοί, Καδμείοι, Θράκες κ.ο.κ). Ανάμεσα στα αρχαία τείχη και την άγονη έκταση της Πειραιϊκής Χερσονήσου, κυρίως πλησίον του βορείου κλίτους της Ακτής της Πειραιϊκής Χερσονήσου, στη θέση άλλοτε αποκαλούμενη Σταυρός, μέχρι και τις

Εικόνα 03: Χάρτης αρχαίου Πειραιά

πρόσφατες προπολεμικές δεκαετίες, διασώζονταν υπόγεια οικήματα και λαξεύματα πάνω στους βράχους τα οποία έφεραν την λαϊκή ονομασία “Θεόσπιτα”. Το αδιαμφισβήτητο γεγονός πως η Πειραιϊκή Ακτή (Χερσόνησος) κατοικήθηκε σε διάφορα σημεία της κατά την αρχαιότητα, μαρτυρούν και τα διάφορα απομεινάρια αρχαίων κατασκευών που κατά καιρούς έχουν έρθει στο φως και

Μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα λοιπόν, η Πειραιϊκή Χερσόνησος παρέμενε κατά μεγάλο ποσοστό μια άγονη, βραχώδης και ερημική περιοχή. Δεν είναι υπερβολή να υποστηρίξει κάποιος ότι ο “πολιτισμός” έφθανε περίπου κάπου στο ύψος της σημερινής οδού Σαχτούρη - από την Σαχτούρη και προς τη σημερινή Καλλιόπολη υπήρχαν ελάχιστα κτίρια, ένα εκ των οποίων ήταν ο επονομαζόμενος “Σταυρός”, ο Σταθμός λήψης / διαβίβασης σημάτων. Από την πλευρά του κεντρικού λιμένος, στο τέρμα της λεωφόρου Ιωάννου Χατζηκυριακού (ως προέκταση της παλαιάς λεωφόρου Σωκράτους) οικοδομήθηκε το ομώνυμο Ορφανοτροφείο και γύρω από αυτό δημιουργήθηκε η ομώνυμη συνοικία. Από την πλευρά της Φρεαττύδος και του Αγίου Βασιλείου, τερματικό όριο αποτελούσε η έπαυλις του Στεφάνου Σκουλούδη (στο σημείο όπου σήμερα το Ε.Α.Ν.Π. “Μεταξά”.

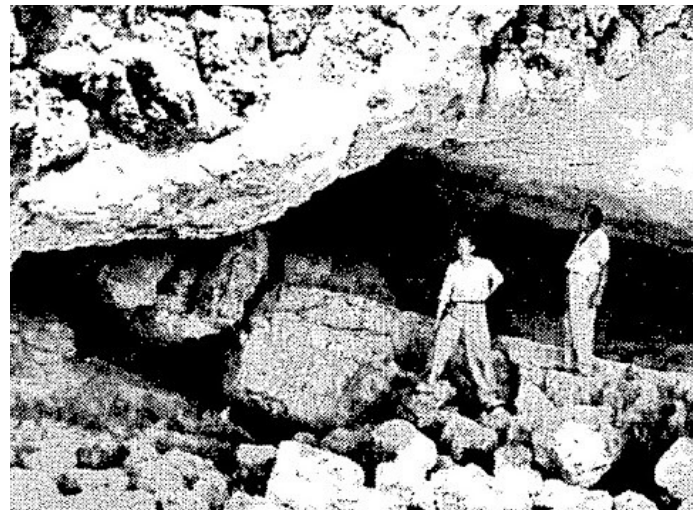
Μετά την Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 και την ανταλλαγή των πληθυσμών που επακολούθησε δημιουργήθηκε ο προσφυγικός συνοικισμός της Νέας Καλλιόπολης Πειραιώς και τα ενδότερα της Πειραιϊκής Χερσονήσου ξεκίνησαν να κατοικούνται με πολλές δυσκολίες. Στον Πειραιά του Μεσοπολέμου, στις έρημες ακτές της Πειραιϊκής χερσονήσου, καταγράφηκαν άπειρα περιστατικά ξεκαθαρίσματος λογαριασμών, μαχαιρώματα, βρεφοκτονίες, αυτοκτονίες κ.α.

Η έλλειψη δόμησης της ερημικής περιοχής κατά τις δυο πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα μπορεί να πιστοποιηθεί και μέσα από την ανάγνωση σχετικών γεωγραφικών χαρτών εκείνης της εποχής. Οι παραθαλάσσιες ακτές της Πειραιϊκής Χερσονήσου πάντως, από την Φρεαττύδα μέχρι τη Σχολή Δοκίμων, παρέμειναν ιδιαίτερα “αφιλόξενες” ιδίως κατά τις βραδινές ώρες μέχρι και την πρώτη μεταπολεμική δεκαετία λόγω και της ιδιαίτερης γεωγραφικής φύσης του χώρου! Η βίλα του Σκουλούδη στο τέρμα του Τραμ 19 στην Τερψιχόρη συνέχιζε να θεωρείται τερματικό σημείο και όποιος τολμούσε να συνεχίσει παραπέρα αναλάμβανε τις ευθύνες τους καθώς στα βράχια της Πειραιϊκής κατοικοέδρευαν εγκληματίες, κακοποιά στοιχεία, φυγάδες, ναρκομανείς (κυρίως χασικλήδες) και άλλα επικίνδυνα στοιχεία. Μέχρι και τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες κακόφημα κέντρα και τεκέδες / χασισοποτεία λειτουργούσαν στις ακτές της Πειραιϊκής, σε μέρη όπου οι καθώς πρέπει κάτοικοι της πόλης και οι αστυνομικές αρχές δεν τολμούσαν να πατήσουν.

Μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα λοιπόν, η Πειραιϊκή Χερσόνησος παρέμενε κατά μεγάλο ποσοστό μια άγονη, βραχώδης και ερημική περιοχή. Δεν είναι υπερβολή να υποστηρίξει κάποιος ότι ο “πολιτισμός” έφθανε περίπου κάπου στο ύψος της σημερινής οδού Σαχτούρη - από την Σαχτούρη και προς τη σημερινή Καλλιόπολη

Εικόνα 04: Φωτογραφία από τα λατομεία της Πειραιϊκής

Εικόνα 05: Φωτογραφία από τα λατομεία της Πειραιϊκής

Εικόνα 06: Αεροφωτογραφία Πειραιά, 1915

Εικόνα 07: Αεροφωτογραφία ακτής, 1930

υπήρχαν ελάχιστα κτίρια, ένα εκ των οποίων ήταν ο επονομαζόμενος “Σταυρός”, ο Σταθμός λήψης / διαβίβασης σημάτων. Από την πλευρά του κεντρικού λιμένος, στο τέρμα της Λεωφόρου Ιωάννου Χατζηκυριακού (ως προέκταση της παλαιάς λεωφόρου Σωκράτους) οικοδομήθηκε το ομώνυμο Ορφανοτροφείο και γύρω από αυτό δημιουργήθηκε η ομώνυμη συνοικία. Από την πλευρά της Φρεαττύδος και του Αγίου Βασιλείου, τερματικό όριο αποτελούσε η έπαυλις του Στεφάνου Σκουλούδη (στο σημείο όπου σήμερα το Ε.Α.Ν.Π. “Μεταξά”.

Μετά την Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 και την ανταλλαγή των πληθυσμών που επακολούθησε δημιουργήθηκε ο προσφυγικός συνοικισμός της Νέας Καλλιπόλεως Πειραιώς και τα ενδότερα της Πειραιϊκής Χερσονήσου ξεκίνησαν να κατοικούνται με πολλές δυσκολίες. Στον Πειραιά του Μεσοπολέμου, στις έρημες ακτές της Πειραιϊκής χερσονήσου, καταγράφηκαν άπειρα περιστατικά ξεκαθαρίσματος λογαριασμών, μαχαιρώματα, βρεφοκτονίες, αυτοκτονίες κ.α.

Η έλλειψη δόμησης της ερημικής περιοχής κατά τις δυο πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα μπορεί να πιστοποιηθεί και μέσα από την ανάγνωση σχετικών γεωγραφικών χαρτών εκείνης της εποχής.

Στις αρχές του 20ου αιώνα, διάφοροι επιφανείς Πειραιώτες όπως λ.χ. ο δικηγόρος Δημήτριος Μπινιάρης, είχαν ιδρύσει την αδελφότητα της “Πειραιϊκής Χερσονήσου”, ένα από τα αιτήματα της οποίας υπήρξε η κατασκευή ενός δρόμου που θα συνέδεε τη Φρεαττύδα με το Βασιλικό Περιπατο. Την ίδια εποχή, τα βράχια της Πειραιϊκής Χερσονήσου, θεωρούμενη ως μια κατ’εξοχήν εξοχική τοποθεσία, γέμιζαν από εκδρομείς με καλάθια φαγητού ιδίως κατά την εορτή της Καθαράς Δευτέρας (Κούλουμα) και της Πρωτομαγιάς.

Κατά τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, η μετάλλαξη της Πειραιϊκής Χερσονήσου υπήρξε σταδιακή και πέρασε από διάφορες φάσεις. Επί υπουργίας δημοσίων έργων Παύλου Ντεντιδάκη ασφαλτοστρώθηκε ο παραλιακός δρόμος, η σημερινή ακτή Θεμιστοκλέους, που διατρέχει τις ακτές της Πειραιϊκής Χερσονήσου και εξασφαλίζει συγκοινωνιακή σύνδεση με την Φρεαττύδα και το Πασαλιμάνι. Στο έτερο άκρο της Πειραιϊκής Χερσονήσου, η μεγάλη λεωφόρος Ιωάννη Χατζηκυριακού εξασφάλιζε την σύνδεση του κέντρου της πόλεως μέσω της λεωφόρου Βασιλέως Κωνσταντίνου με τη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων. Στις ακτές της Πειραιϊκής δημιουργήθηκαν - πάνω στα ερείπια των αρχαίων τειχών - δυο τύποις δημοτικά γυμναστήρια, τα ανοιχτά γήπεδα καλαθοσφαίρας του Α.Ο. Πορφύρα και του Α.Φ.Μ.Σ. “Φοίνιξ”, τα οποία βέβαια κάθε άλλο παρά δημοτικά είναι. Κατά τις ίδιες δεκαετίες στην περιοχή αναπτύχθηκαν αρκετά νέα κοσμικά κέντρα, ουζερί, μεζεδοπωλεία και ψαροταβέρνες που έβγαζαν τα τραπέζοκαθίσματά τους πάνω στα αρχαία τείχη, όπως μαρτυρούν πολλές διαθέσιμες φωτογραφίες των δεκαετιών 1950-1960.

Επί δημαρχίας του δοτού Αριστείδη Σκυλίτση (1969-1973) μεγάλο μέρος των αρχαίων τειχών “μπαζώθηκε” για τη δημιουργία νέων χώρων ενώ δόθηκαν πλήθος αδειών για καταστήματα. Στον όρμο της Αφροδίτης (Μπαϊκούση ή Μπαϊκούση) κατά την ίδιο περίοδο τοποθετήθηκε και αποκαλύφθηκε επίσημα (8 Δεκεμβρίου 1969) το Μνημείο του Αφανούς Ναύτου. Την ίδια περίοδο τοποθετήθηκε και αποκαλύφθηκε επίσημα (8 Δεκεμβρίου 1969) το Μνημείο του Αφανούς Ναύτου, ο μεγάλος τσιμεντένιος Σταυρός. Λίγα χρόνια πριν (1966), η αρχαιολόγος Ηώ Ζερβουδάκη συνέταξε μια πολύτιμη έκθεση για την κατάσταση των Κοινωνίων Τειχών στον Πειραιά.

Επί δημαρχίας Γιάννη Παπασπύρου (1983-1986) έλαβαν χώρα τα τελευταία αξιολογικά έργα οδοποιίας, πεζοδρομήσεων, εξωραϊσμού και αποχέτευσης στην Πειραιϊκή Χερσόνησο. Τα τελευταία χρόνια, τα έργα αποκάλυψης και ανάδειξης των Κοινωνίων Τειχών προχωρούν με πολύ αργούς ρυθμούς ενώ η παραλιακή λεωφόρος - ακτή Θεμιστοκλέους - χαρακτηρίζεται από επιβαρυσμένο οδόστρωμα με πλήθος μπαλωμάτων, ελλιπή έως μηδενική σήμανση, κακοτράχαλα και σπασμένα πεζοδρόμια εντελώς μη φιλικά σε πεζούς, ΑΜΕΑ, γονείς με καρότσια, ηλικιωμένους κ.α. τα οποία σε διάφορα σημεία αναγκάζουν τους πεζούς να περπατούν στο οδόστρωμα, μηδενικές γενικότερες υποδομές (παγκάκια κλπ), σιδηρά προστατευτικά κιγκλιδώματα σε πολλά σημεία σπασμένα ενώ η καθαριότητα τόσο επί της παραλιακής λεωφόρου όσο και επί των αρχαίων τειχών είναι επιεικώς ανύπαρκτη. Η πρόσβαση στα αρχαία τείχη γίνεται διαμέσου διαβρωμένων και επικίνδυνων ξύλινων κλιμάκων ενώ ο φωτισμός προβολής των αρχαίων τειχών κατά τις νυχτερινές ώρες είναι άκρως ελλιπής και σε πολλά σημεία χαλασμένος.

Επί της ακτής εντοπίζονται και το κωνία τείχος έργο του στρατηγού Κόνωνα, που αποτελούν μέρος των Μακρών τειχών της Αθηνάς. Τα Μακρά Τείχη ήταν αμυντικά τείχη της πόλης των Αθηνών που χτίστηκαν μεταξύ 461 π.Χ.-455 π.Χ., τα οποία ένωναν την αρχαία Αθήνα με τον λιμένα του Πειραιά. Αποτελούνταν από δύο τείχη, το «Βόρειο», (ή «Εξωθεν») και το «Μέσον» Τείχος (ή «Φαληρικό») σε παράλληλη διάταξη, μήκους 40 σταδίων (7 χλμ.), και σε μεταξύ τους απόσταση ενός σταδίου (184 μ.), που όμως φθάνοντας στον Πειραιά περιέκλειαν όλη την πόλη, το λιμάνι και την Πειραιϊκή χερσόνησο, με κύριο ακριβώς στόχο να προστατευθεί η επικοινωνία της Αθηνάς με το λιμάνι της. Εκτός όμως των δύο παράλληλων αυτών τειχών υπήρχε και τρίτο το «Νότιο» που από την Αθήνα κατέληγε στο σημερινό Παλαιό Φάληρο, που περιλαμβάνονταν όμως στα Μακρά Τείχη. Επειδή αρχικά το Βόρειο και το Νότιο ήταν τα πρώτα που κτίστηκαν και που περιέκλειαν τα δύο τότε επίνεια της Αθηνάς, τον Πειραιά και το Φάληρο, ονομάστηκαν Μακρά Τείχη.

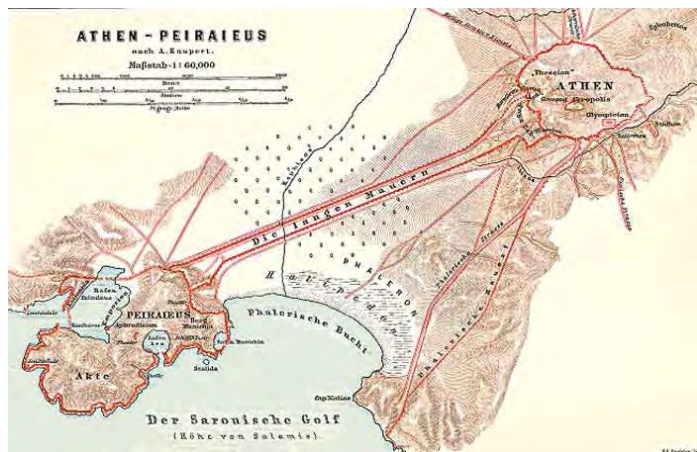
Το κτίσιμο των Μακρών Τειχών αντανάκλούσε μια ευρύτερη στρατηγική που ακολουθούσε η Αθήνα στις αρχές του 5ου αιώνα π.Χ.. Αντίθετα με τις περισσότερες

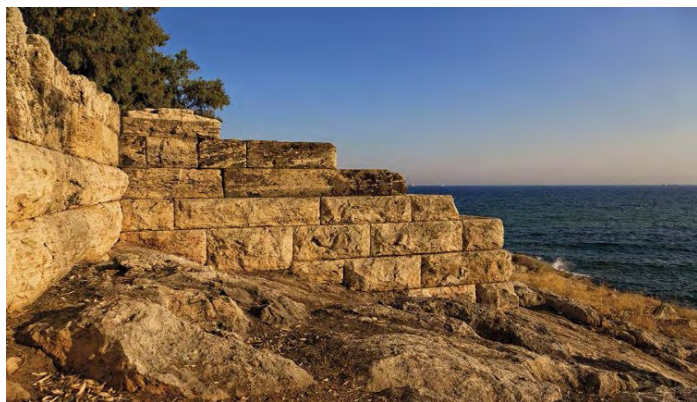
Εικόνα 08: Ασπρόμαυρη φωτογραφία Όρμος Λουβιάρη, 1938

Εικόνα 09: Ασπρόμαυρη φωτογραφία Όρμος Λουβιάρη, 1938

Εικόνα 10: Μακρά Τείχη, Χάρτης Kaupert, 1889

Εικόνα 11: Τμήμα του Κουώνιου τείχους, 2018

Ελληνικές πόλεις-κράτη, οι οποίες ειδικεύονταν στους στρατούς οπλιτών, η Αθήνα είχε εστιάσει στο ναυτικό ως το επίκεντρο της στρατιωτικής της δύναμης, από τη στιγμή δημιουργίας του πρώτου της στόλου κατά τη διάρκεια πολέμου με την Αίγινα, στη δεκαετία του 480 π.Χ. Με το χτίσιμο των Μακρών Τειχών, η Αθήνα έγινε κατ' ουσίαν ένα νησί μέσα στη στεριά, μιας και καμία χερσαία δύναμη δε μπορούσε να την καταλάβει. (Στους αρχαιοελληνικούς πολέμους ήταν σχεδόν αδύνατο να καταληφθεί μια πόλη εντός τειχών με οποιοδήποτε μέσο εκτός από το λοιμό και την παράδοση της.) Έτσι, η Αθήνα μπορούσε να βασίζεται στον ισχυρό στόλο της για να την κρατήσει ασφαλή σε οποιαδήποτε διαμάχη με άλλες πόλεις στην στεριά.

Από το 1960 άρχισαν επιχωματώσεις, οικίσκοι και κατάληψη του χώρου των Τειχών του Πειραιά, για την εξυπηρέτηση αναγκών κέντρων αναψυχής. Το 1968 ο Δήμος Πειραιά, θέλοντας να δημιουργήσει νέα λεωφόρο, άρχισε να «μπαζώνει» τα τείχη και το γκρεμό στην περιοχή της οδού «Ακτή Θεμιστοκλέους» (από τον αριθμό 68 ως τον 116). Το Υπουργείο Πολιτισμού (ΥΠΠΟ) σταμάτησε τις εργασίες αυτές. Πάνω στα «μπαζα» μπήκαν, όμως, οπλισμένα σκυροδέματα, σιδηροκατασκευές, τέντες και τραπεζοκαθίσματα. Το ΥΠΠΟ ξεκίνησε, ακολούθως, μελέτες για να ξεκινήσουν αναστηλωτικές εργασίες και να αποτραπούν περαιτέρω «μπαζώματα», ενώ παράλληλα κάλυψε τις ενέργειες του Δήμου Πειραιά με το αιτιολογικό ότι τα «μπαζωμένα» τμήματα του τείχους ήταν ήσσονος σημασίας. Το 1970 ξεκίνησαν αναστηλωτικές εργασίες, για δυο χρόνια, από το ΥΠΠΟ. Η αναστήλωση αφορούσε σε 17 πύργους, από τους 27 ορατούς, από τη μάντρα Σχολής Δοκίμων ως την οδό Μητρώου. Τελικά αναστηλώθηκαν μόνο 13 και τμήματα μεταπυργίων, λόγω εξάντλησης των πιστώσεων. Η μορφή των πύργων αναδείχθηκε και η εικόνα τους «ζωντάνεψε». αυτό γίνεται αμέσως αντιληπτό αν συγκριθούν με αυτούς που δεν αναστηλώθηκαν. Ταυτόχρονα αναδείχθηκαν τμήματα μεταπυργίων. Η διατήρηση προσθηκών σε χαμηλό ύψος εξασφάλισε τη συνέχεια του συνόλου. Από τη δεκαετία του '80 το ΥΠΠΟ άρχισε να συντάσσει εξαντλητικά σχέδια αποτυπώσεως των τειχών. Ακολούθως συνέταξε μελέτη που έχει εγκριθεί με υπουργική απόφαση. Το 1982 εκδόθηκε απόφαση αποβολής καταπατητών και κατεδάφισης αυθαιρέτων, ενώ το μνημείο χαρακτηρίστηκε ιστορικό από την οικοδομική γραμμή της οδού «Ακτή Θεμιστοκλέους» ως τη θάλασσα. Έγινε αποχωμάτωση σε μήκος 2100 μ. και περιορισμός των «κέντρων» έναντι της οδού «Ακτή Θεμιστοκλέους». Το 1985 διαπλατύνθηκε το πεζοδρόμιο, με γέφυρα, υπέρ το τείχος, για να μην το καλύψει. Ο Δήμος Πειραιά συνέχισε, πάντως, την επέκταση των παλιών «μπαζων» προς τη θάλασσα: Το 1989 μπήκαν νέα τραπεζοκαθίσματα και κατασκευάστηκαν ξύλινες σκάλες προς την παραλία, πάνω από τα τείχη, ενώ μπαζα και τραπεζοκαθίσματα μπήκαν και το 1992. Το 1998 ο δήμος Πειραιά προέβη σε φωτισμό των οχυρώσεων του Πειραιά.

ΧΑΡΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΟΝΩΝΕΙΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ

Κατά μήκος αυτής της ακτογραμμής εξελίσσεται το αρχαίο κωνώνιο τείχος μήκους περίπου 2500 km ένα κομμάτι του οποίου βρίσκεται θαμμένο κάτω από τόνους χωμάτων που έπεσαν κατά την περίοδο 1967-1974 και τώρα ξεκινούν διεργασίες με διερευνητικές τομές για την προσέγγιση του ίχνους του τείχους. Κατά μήκος του τείχους εντοπίζονται 11 αρχαίες πυλίδες, που κατά την αρχαιότητα λειτουργούσαν ως περάσματα διαμέσου των τειχών και τέσσερις βάσεις πρώην γερμανικών πυροβολείων, απομεινάρια της γερμανικής κατοχής.

02 ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΗΣΗ

Εικόνα 12: Αεροφωτογραφία ακτής, 2018

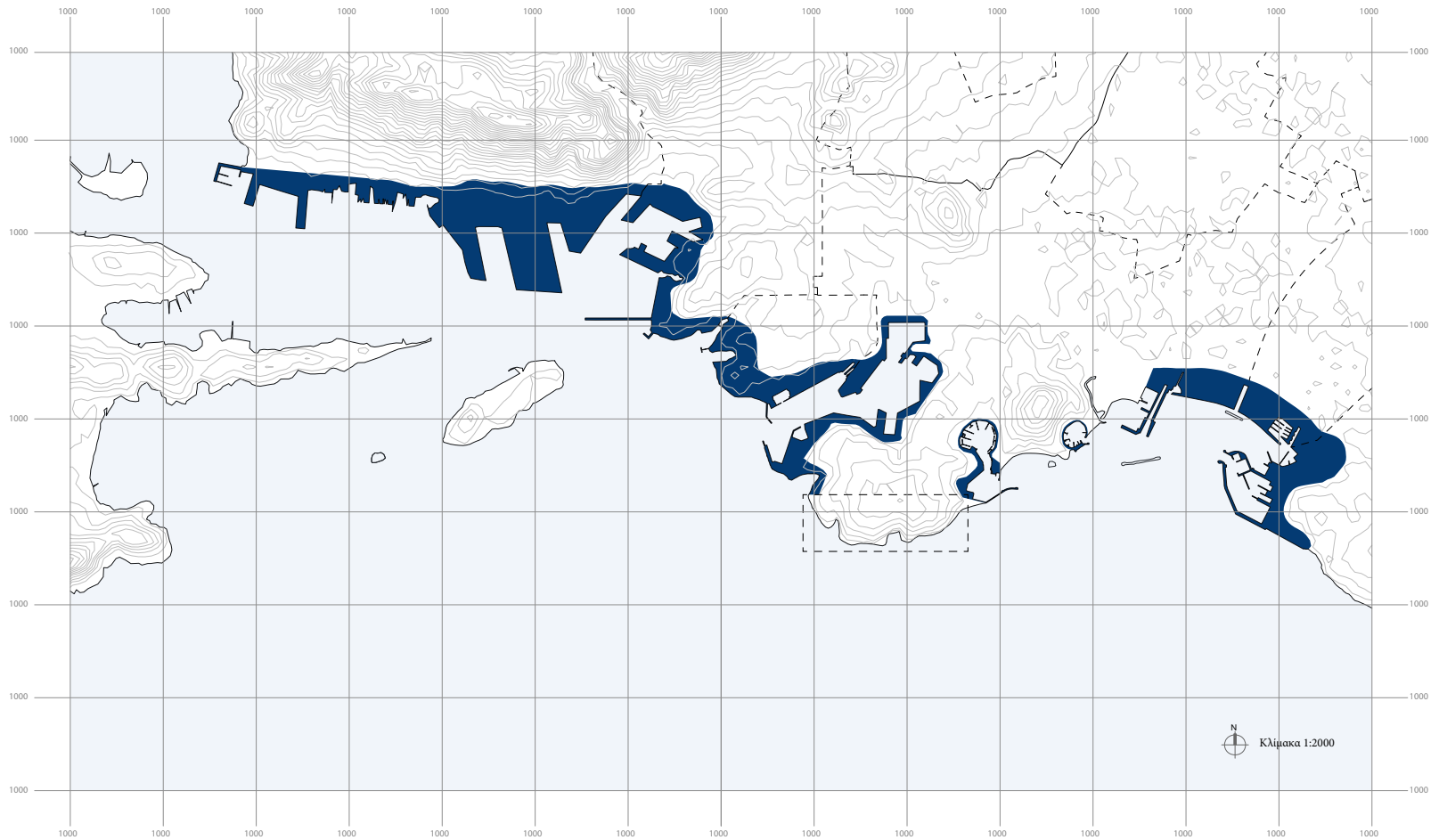
Η έλλειψη μελετών και γραπτών κείμενων σχετικά με την υφισταμένη συνθήκη της εύγραμμης, μας οδήγησε στην μελέτη της ακτογραμμής μέσα από μια σειρά χαρτογραφήσεων που στόχο έχουν να γίνει πιο αντιληπτή η σημερινή κατάσταση της περιοχής.

Η χαρτογράφηση διορθώνεται σε δυο επίπεδα μελέτης, την ανάλυση της προσκείμενης περιοχής για να γίνει αντιληπτοί η σχέση της πόλης με την ακτή και την ανάλυση αυτής καθ αυτής. Μελετήθηκαν οι αστικοί άξονες που συνδέουν την συνδέουν με την πόλη του Πειραιά, οι χρήσης γης των προσκείμενων περιοχών και η σχέση του ορίου της πόλης ως προς το σταθερό όριο της ακτής. Η μελέτη της ίδιας της ακτογραμμής πραγματοποιήθηκε με στόχο τον εντοπισμό των διαφορετικών εδαφών που την απαρτίζουν, την σχέση ύψους και πλάτους, την υψομετρική διάφορα της ακτής σε όλο το μήκος της και τέλος τις υφιστάμενες λειτουργίες που λαμβάνουν χώρο πάνω σε αυτή.

Η χαρτογράφηση αυτών των δεδομένων σε διαγράμματα, επιτρέπουν τον κατανόηση των προβληματικών της σημερινής κατάστασης, τον εντοπισμό των σημείων επέμβασης και τον χαρακτήρα των νέων χρήσεων που προτείνονται μέσα από την παρούσα διπλωματική.

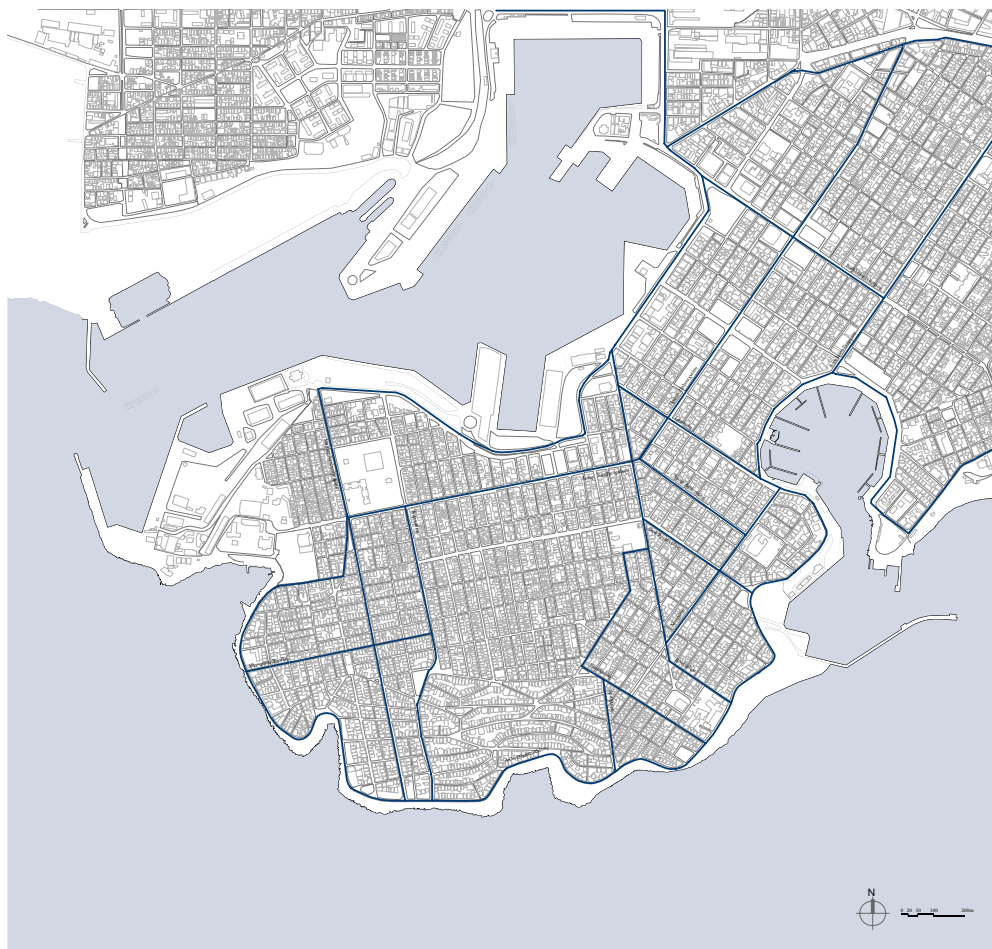

Εικόνα 13: Φωτογραφία απο την ακτή, 2018

ΧΑΡΤΗΣ ΑΚΤΟΓΡΑΜΜΗΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Η περιοχή επέμβασης είναι μέρος της ευρύτερης ακτογραμμής της Αττικής, το μεγαλύτερο τμήμα της οποίας κατακλύζεται από χρήσεις, οι οποίες λειτουργούν ως όρια στη σχέση του αστικού ιστού με τη θάλασσα, δημιουργώντας μια συνθήκη αποκλεισμού της πόλης από το φυσικό της όριο. Στο δυτικό τμήμα της ακτογραμμής οι χρήσεις αυτές είναι κατά κύριο λόγο βιομηχανικές. Αντίστοιχα στην ανατολική πλευρά ο αποκλεισμός που συνεχίζει να υφίσταται, καταγράφεται χωρικά είτε σε ζώνες αναξιοποίητων περιφραγμένων ολυμπιακών ακινήτων, είτε σε περιορισμένης πρόσβασης μαρίνες.

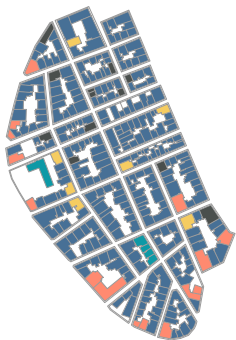
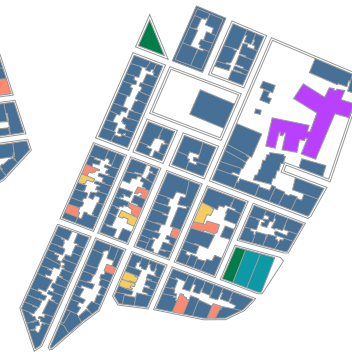
ΧΑΡΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ ΟΔΙΚΩΝ ΑΞΟΝΩΝ

Ως τμήμα της Πειραιϊκής χερσονήσου, η ακτή συνδέεται με το κέντρο του Πειραιά μέσα από ένα ευρύ δίκτυο δρόμων με τους κυριότερους αστικούς άξονες να την τέμνουν εγκάρσια. Η κύρια οδός που συνδέει την ακτή με την πόλη είναι η οδός Ακτή Θεμιστοκλής που εκτείνεται παράλληλα της ακτογραμμής και ακολουθεί τις μεταβολές του εδάφους.

ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΩΝ

Οι προσκείμενες στην ακτή γειτονίες (Πειραική, Καλλιπολη, Άγιος Βασίλειος και Φρεαττύδα) αναλύθηκαν ως προς τις χρήσεις γης και παρατηρήθηκε μια έντονη αστική πύκνωση, με ελάχιστους δημοσίους χώρους και χώρους πράσινου.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ**ΚΑΛΛΙΠΟΛΗ****ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ****ΦΡΕΑΤΤΥΔΑ**

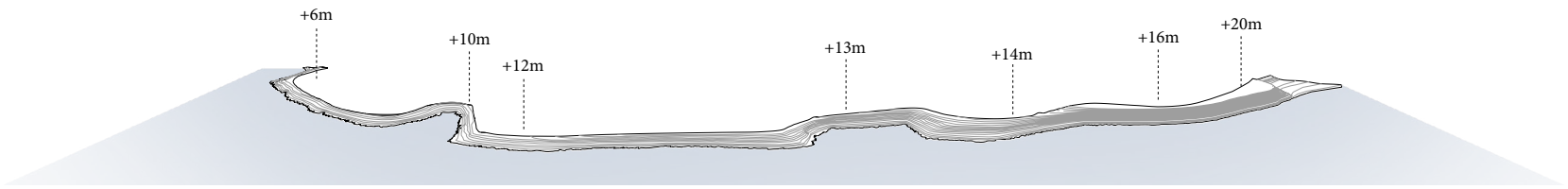
ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΧΡΗΣΕΩΝ ΓΗΣ

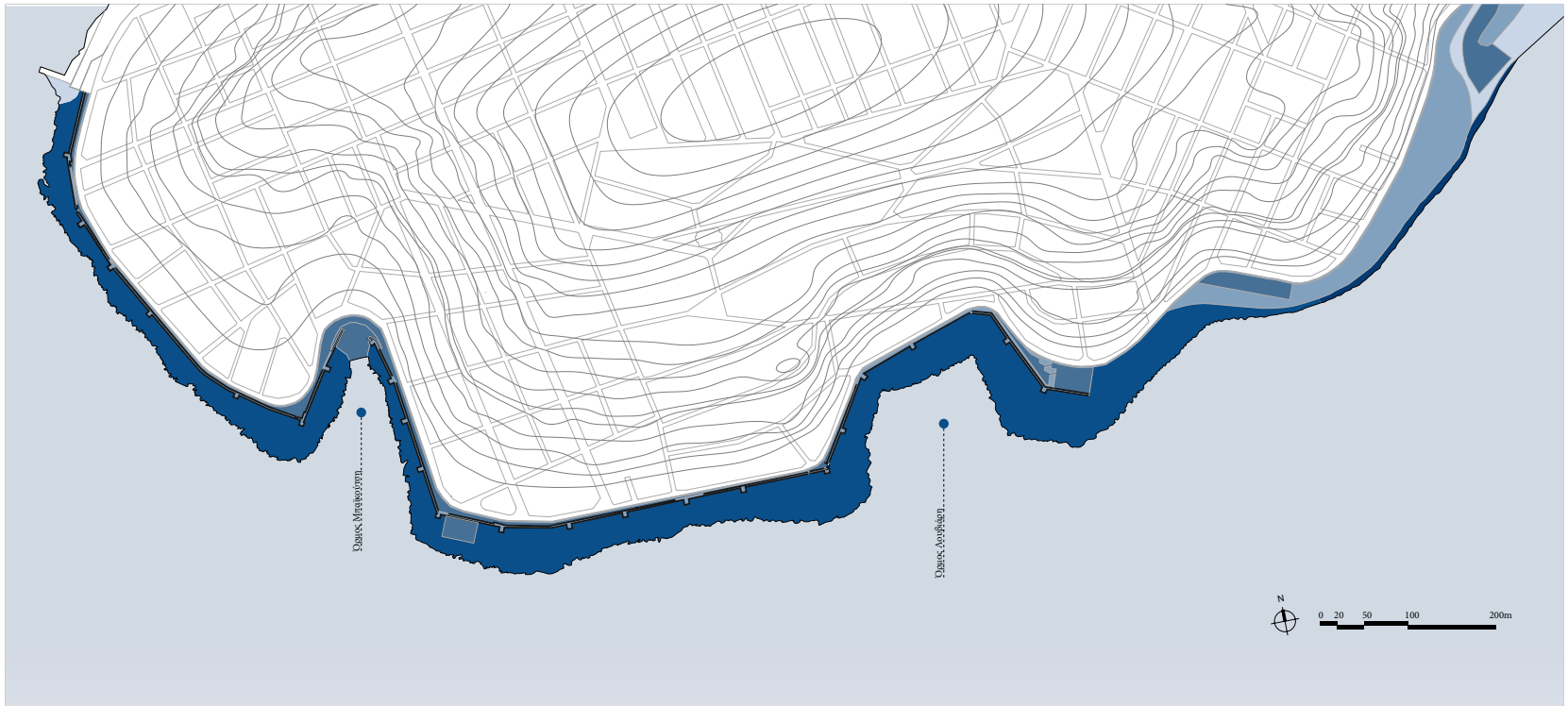
Οι περιοχές είναι τυπικές κατοικήσιμες γειτονίες του Πειραιά με ελάχιστους χώρους δημοσίων προγραμμάτων. Κατά κύριο λόγο η κατοίκηση καταλαμβάνει το μεγαλύτερο κομμάτι χρήσεων γης. Τα προγράμματα αναψυχής συνοψίζονται σε χώρους εστίασης και καφετέριες, και εντοπίζονται κυρίως κατά μήκος της ακτής. Στην περιοχή βρίσκονται και τρεις εκπαιδευτικοί οργανισμοί (δύο δημοτικά σχολεία και ένα γυμνάσιο).

ΧΑΡΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ

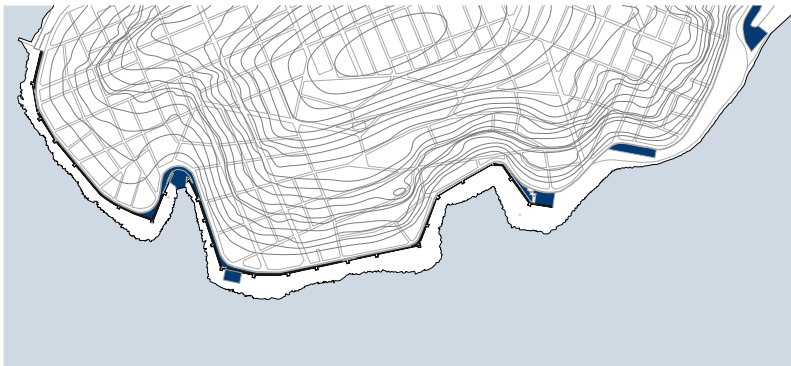
Ένα από τα βασικά στοιχεία της ακτής αποτελεί η μεγάλη σε μήκος έκταση της σε αντιδιαστολή με το γενικό της πλάτος. Η ακτή εκτείνεται περίπου 2500 χιλιομετρά με μέγιστο πλάτος μόλις τα 50 μετρά. Η περιοχή αποτελεί μια στενή παραλιακή λωρίδα γης που είναι περιορισμένη μεταξύ του θαλασσιού μετώπου και της παραλιακής οδού Ακτής Θεμιστοκλέους. Το όριο του δρόμου ακολουθεί την υψομετρική κλίση του εδάφους που ξεκινάει από τα 5μ στη ζώνη της Σχόλης Ναυτικών Δοκιμών και αυξάνεται σταδιακά μέχρι τον όρμο της Φρεατύδας στα 20μ.

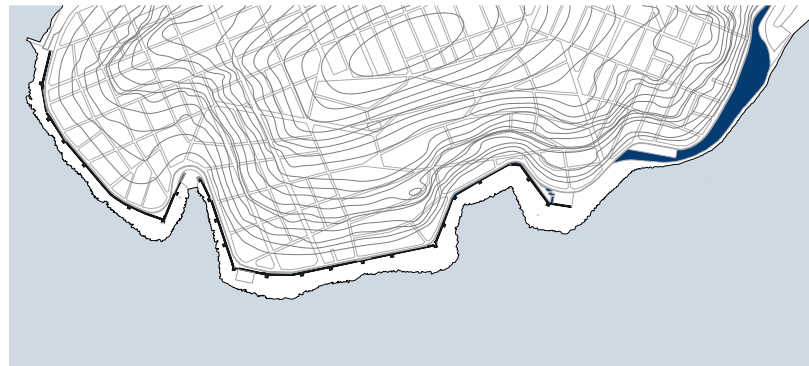

ΧΑΡΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΕΔΑΦΟΥΣ

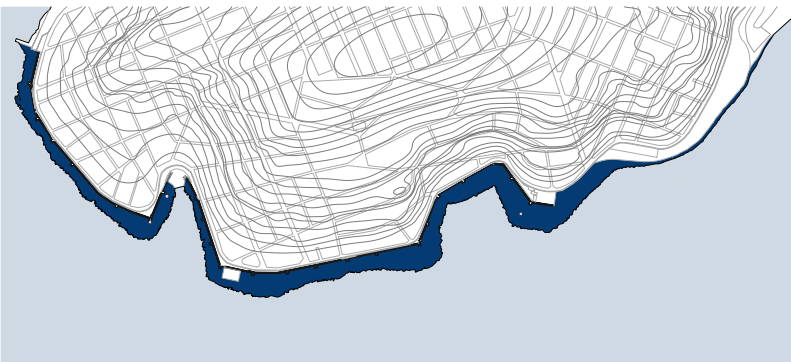
Από την χαρτογράφηση των διαφορετικών ποιητών του εδάφους συμπεράνουμε ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της ακτής καταλαμβάνετε από μια βραχώδη δύσβατη έκταση (άκτιπιτη λίθος), ένα τμήμα από μπετονένιες παρεμβάσεις (με την δημιουργία 2 παραλιακών γηπέδων μπάσκετ), μια μπαζωμένη περιοχή (έργο της δεκαετίας του 1970) και δυο χωμάτινες επιφάνειες (πλαζ Φρεαττύδας και παραλία Καλαμπάκας).

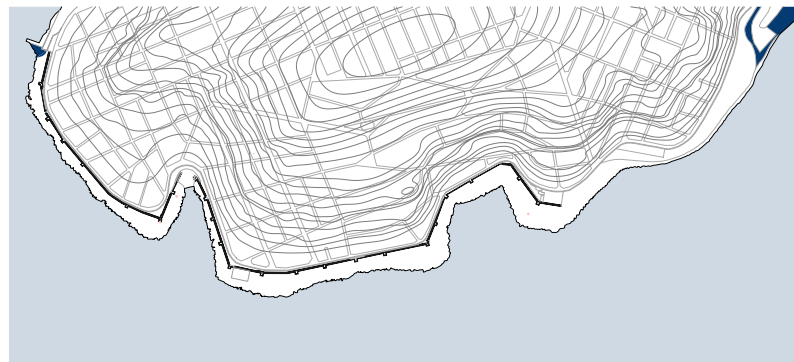
Μπετονένιες Παρεμβάσεις

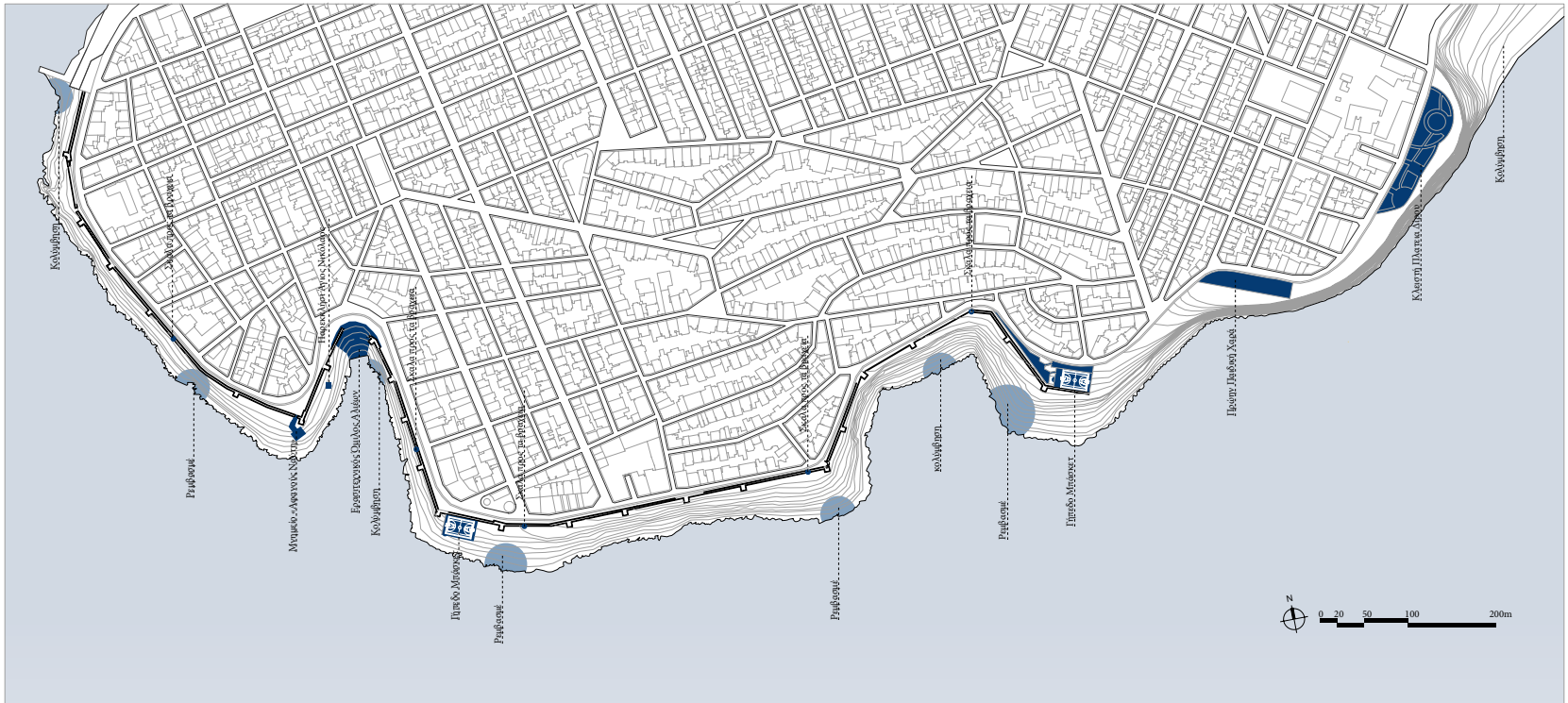
Μπαζωμένη Περιοχή

Βραχώδης Ακτή

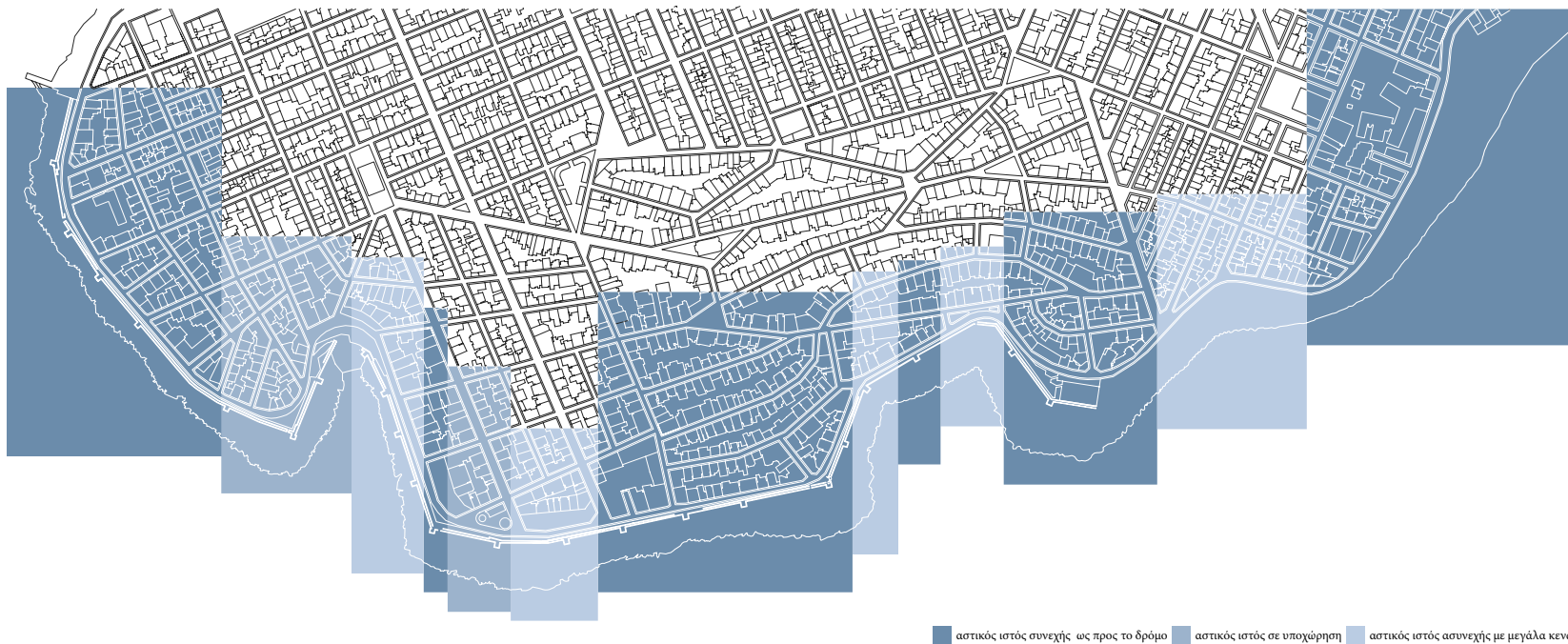

Χωμάτινη Επιφάνεια

ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΤΗΣ

Η υπάρχοντες λειτουργίες που εντοπίζονται επί της ακτής είναι κυρίως σχετικές με την αναψυχή και χαλάρωση. Εντοπίζονται κατά κύριο λόγο κοντά στα σημεία που υπάρχουν τοποθετημένες ξύλινες σκάλες. Στον όρμο Μπαϊκουτσι λειτουργεί περιστασιακά και ένας Ερασιτεχνικός Όμιλος Αλιευτών. Στα όρια της ακτής με τον δρόμο λειτουργούν και δυο παραλιακά γήπεδα καλαθοσφαίρισης (Φοίνικας και Πορφύρας). Στην επιχωματωμένη ζώνη εντοπίζονται μια κλειστή πλατεία (Πλατεία Διρού) και ένας εγκαταλελειμμένος παιδότοπος. Τέλος σημεία αναφοράς και συνάντησης αποτελούν το μνημείο του “Άγνωστου” Ναύτη, και το μικρό παρεκκλήσι του Άγιου Νικολάου.

ΧΑΡΤΗΣ ΔΙΑΚΥΜΑΝΣΗΣ ΑΣΤΙΚΟΥ ΙΣΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΘΕΡΟ ΟΡΙΟ

Η χαρτογράφηση του ορίου της πόλης ως προς την ακτογραμμή υποδηλώνει την έντονη πίεση της αστικής διαρρύθμιση ως προς το παραλιακό μέτωπο. Καταγράφηκαν τρεις μορφές διακύμανσης του αστικού ιστού με το σταθερό όριο. Η πόλη πιέζει την ακτή σε όλο το μήκος της προσπαθώντας να καταλάβει όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο.

04 ΠΡΟΤΑΣΗ

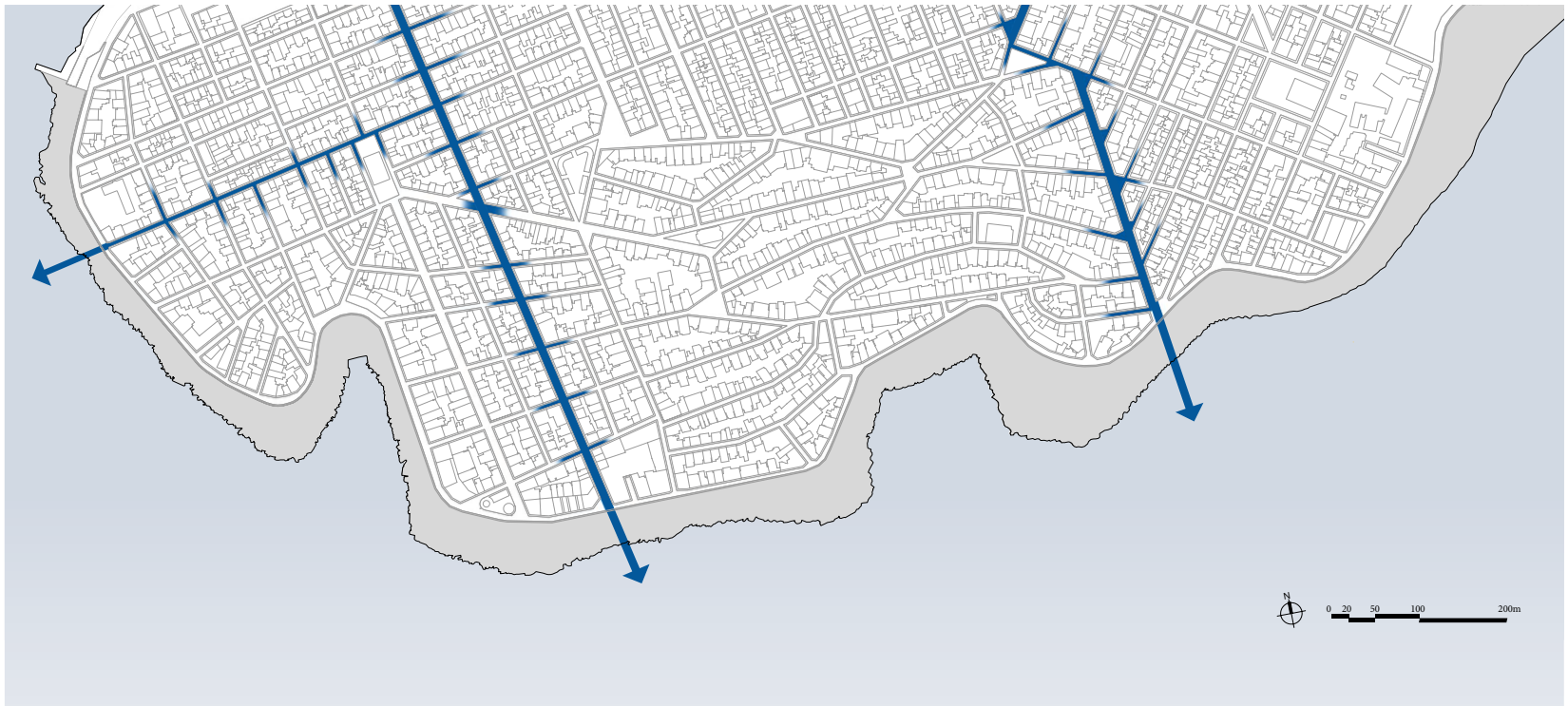

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΟΨΗ

Η μελέτη της ακτογραμμής αποκαλύπτει την αδυναμία του αιγιαλού να αναγνώστη ως μια συνεχεία. Η αστική πύκνωση της περιοχής έχει φτάσει στα όρια της ακτή. Το μόνο στοιχείο που διακόπτει αυτή την επέκταση αποτελεί η υπάρξει του Κοινωνίου τείχους. Η γραμμικότητα της ακτής και το δύσβατο έδαφος της εντείνουν την απομάκρυνση των κάτοικων από το υγρό στοιχείο. Επιπρόσθετα, η έλλειψη προγραμμάτων και λειτουργιών πλησίον της ακτής έχουν απομακρύνει τους κάτοικους την παραλιακή αυτή ζώνη. Η σημερινή κατάσταση αφήνει τελείως αποκομμένη την πόλη από τη θάλασσα την στιγμή που το υγρό στοιχείο είναι βασικό συστατικό της κουλτούρας και της ζωής των κατοίκων του Πειραιά.

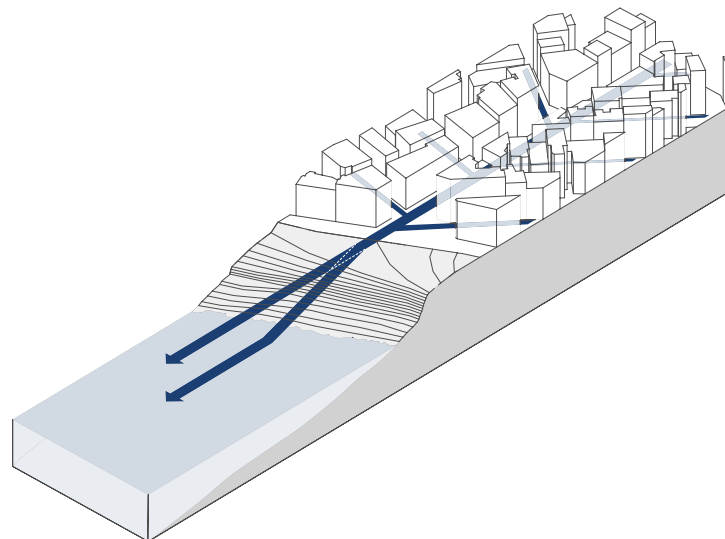
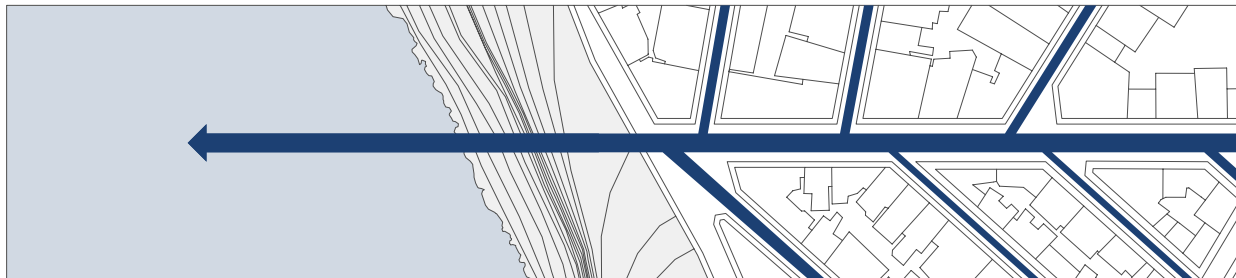
Η παρέμβαση διαρθρώνεται σε τρεις βασικές κινήσεις:

1. Δημιουργία 3 προβλητών που καταργούν το όριο της πόλης με την θάλασσα.
2. Δημιουργία στεγασμένων χώρων που φιλοξενούν λειτουργιές ελευθέρου χρόνου.
3. Δημιουργία μιας διαδρομής παράλληλα στην ακτογραμμή και το κοινωνίο τείχος με 5 ενδιάμεσα σημεία στάσεων.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΕΚΤΑΣΗΣ ΑΞΟΝΩΝ

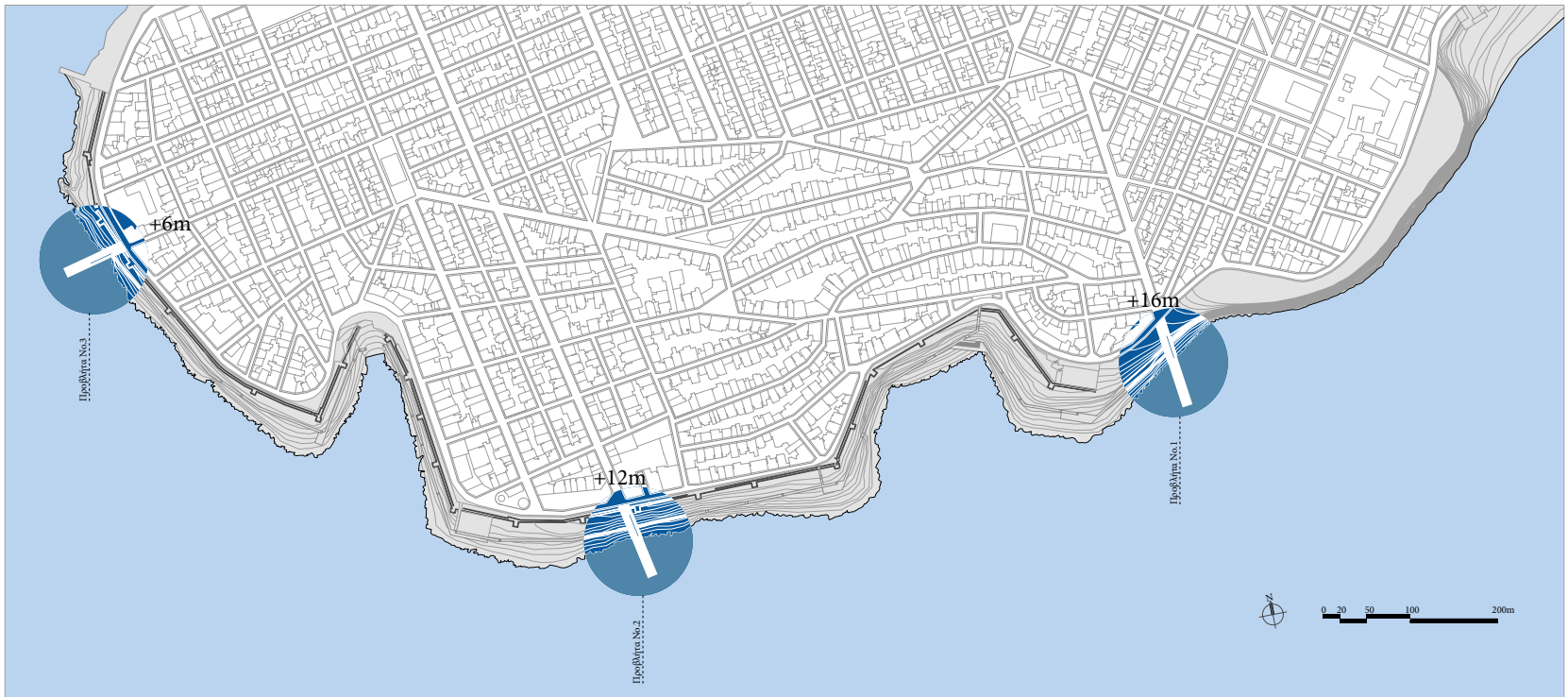
Η επέκταση του αστικού ιστού συνιστά την ανακατασκευή της σχέσης πόλης με την θάλασσα μέσα από την άρση του Όριου της ακτής. Αποτελούν δηλαδή ένα μηχανισμό συρραφής του αστικού ιστού με το θαλάσσιο στοιχείο. Από την μελέτη των κεντρικών αξόνων προς την ακτή, προτείνεται η δημιουργία τριών προβλητών προς ενεργοποίηση των ζωνών μεταξύ των δυο όρμων.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΠΛΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ

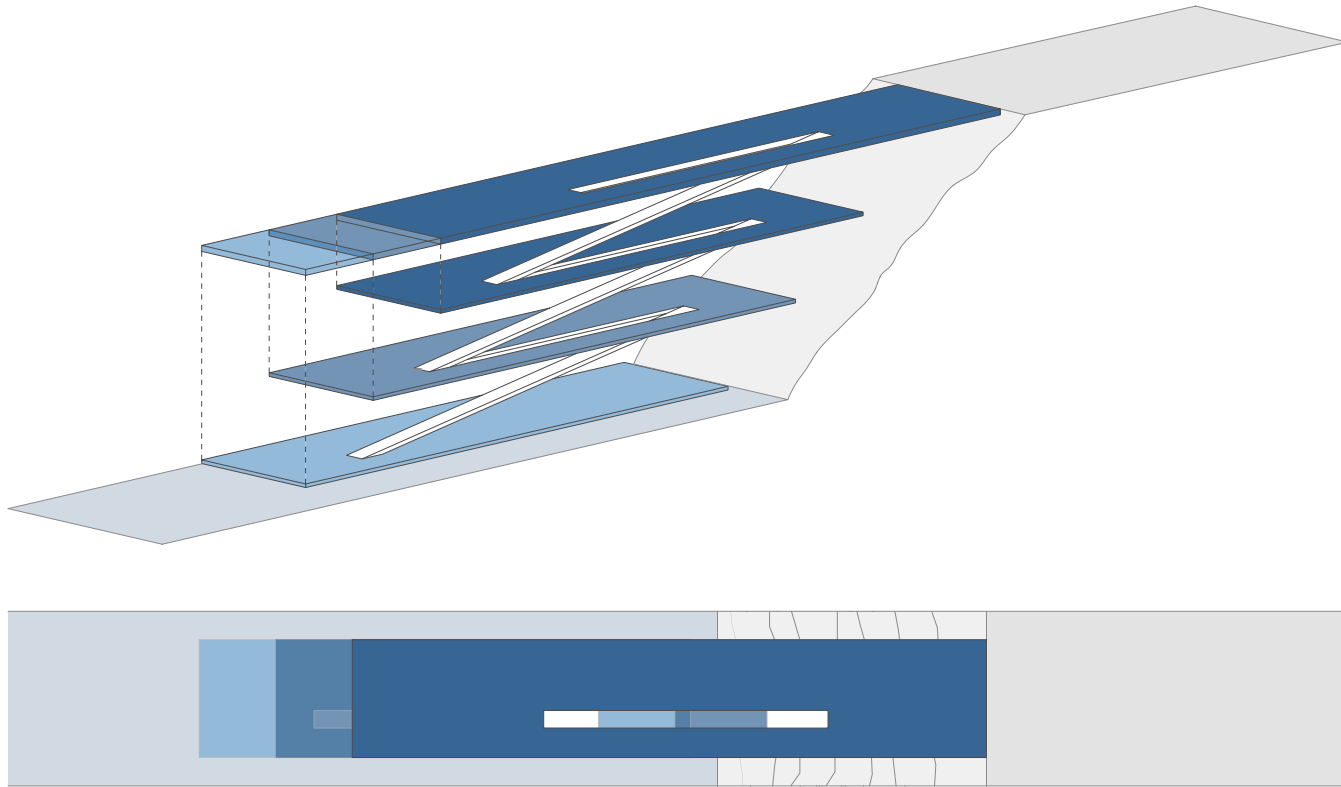

Η επέκταση του αστικού ιστού συνιστά την δημιουργία ενός νέου εδάφους. Το νέο αυτό έδαφος θα παραλάβει κινήσεις ως άξονας καθ'εαυτό αλλά θα λειτουργήσει και ως μηχανισμός καθόδου - κινήσεις ως προς το επίπεδο της θάλασσας. Η προσέγγιση της θάλασσας γίνεται μέσα από ένα σύστημα ραμπών, οι οποίες συναντούν προγραμματικά φορτισμένα πλατώματα.

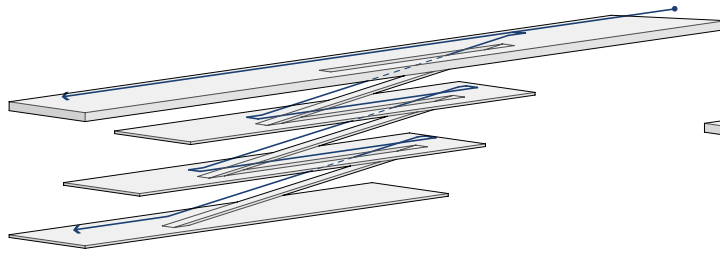
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΕΚΤΑΣΗΣ ΑΞΟΝΩΝ

Η επέκταση του αστικού ιστού συνιστά την δημιουργία ενός νέου εδάφους. Το νέο αυτό έδαφος θα παραλάβει κινήσεις ως άξονας καθ'εαυτό αλλά θα λειτουργήσει και ως μηχανισμός καθόδου - κινήσεις ως προς το επίπεδο της θάλασσας. Η προσέγγιση της θάλασσας γίνεται μέσα από ένα σύστημα ραμπών, οι οποίες συναντούν προγραμματικά φορτισμένα πλατώματα. Η πρότινος μελέτη μας αποκάλυψε επίσης ότι οι προβλήτες βρίσκονται σε διαφορετικά ύψη σε σχέση με τη θάλασσα. το στοιχείο αυτό αξιοποιείται σχεδιάστρικά για τον σχεδιασμό του μήκους των προβλητών.

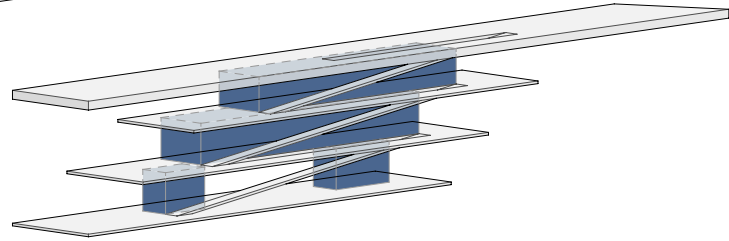

ΜΗΚΟΣ ΠΡΟΒΛΗΤΩΝ

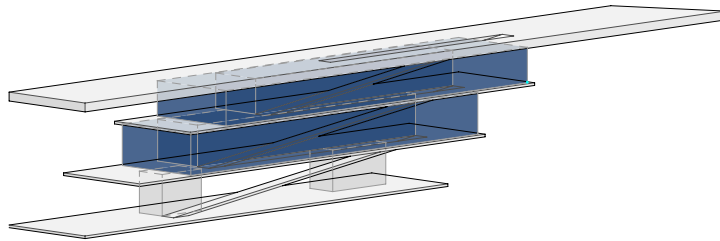
Το μήκος των προβλητών προκύπτει από την σχέση του ύψους από το θαλάσσιο στοιχειό. Τα πλατώματα που δημιουργούνται μαζί με την κίνηση καθόδου ορίζουν και το τελικό μήκος των προβλητών. Έτσι, όσο απομακρυνόμαστε σε ύψος από το νερό τόσο μεγαλώνει και το μήκος των προβλητών.

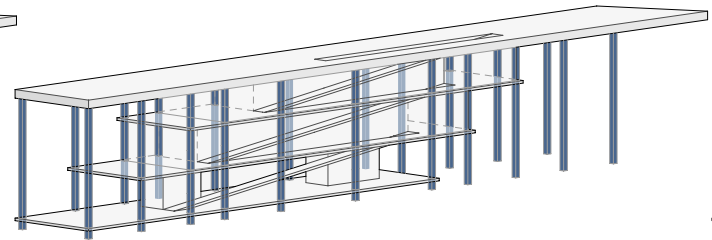
Σύστημα καθόδου

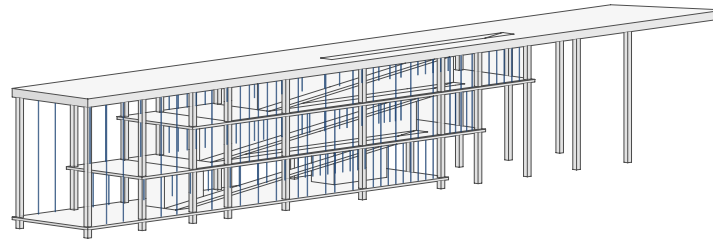
Αδιαφανή χωρίσματα

Διαφανή χωρίσματα

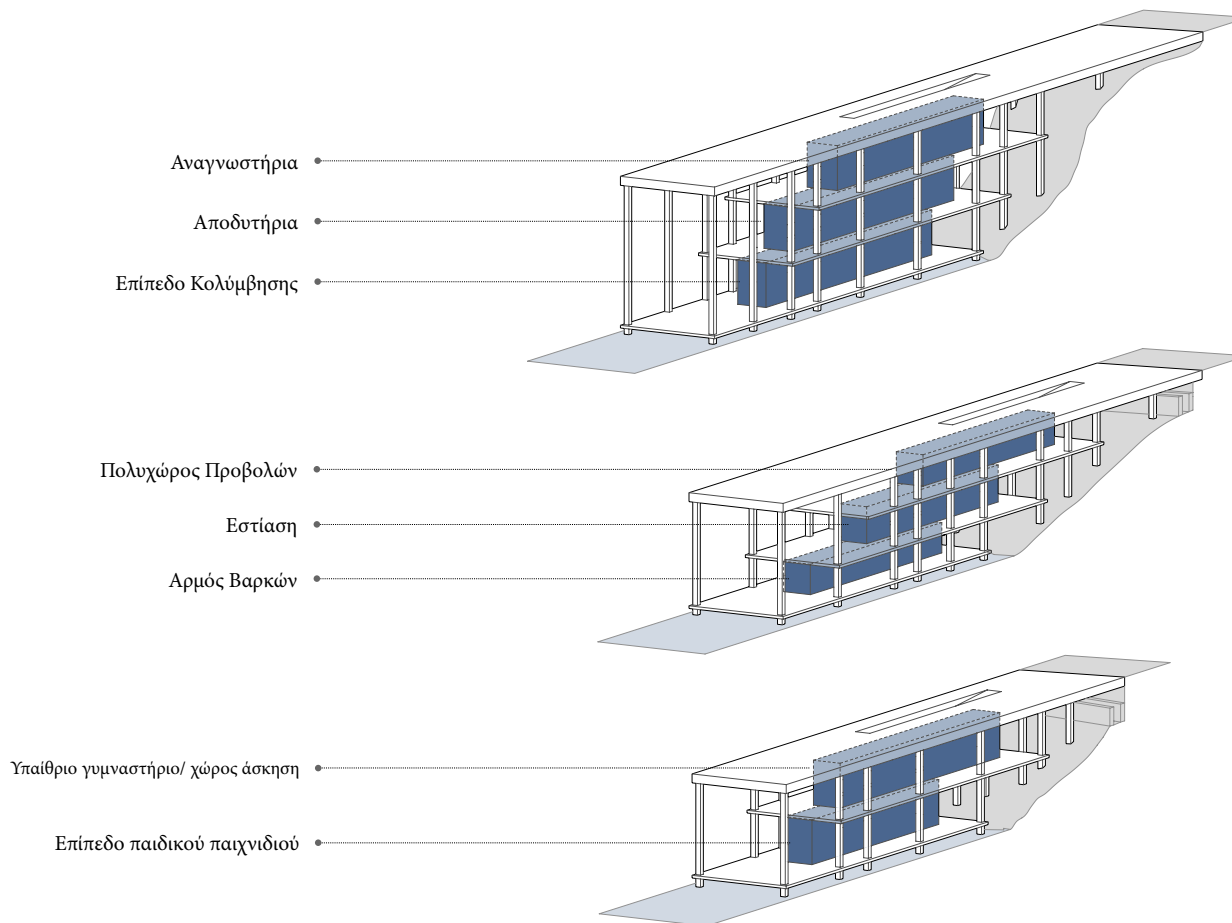
Κολόνες στήριξης

Μεταλλικές κολόνες στήριξης

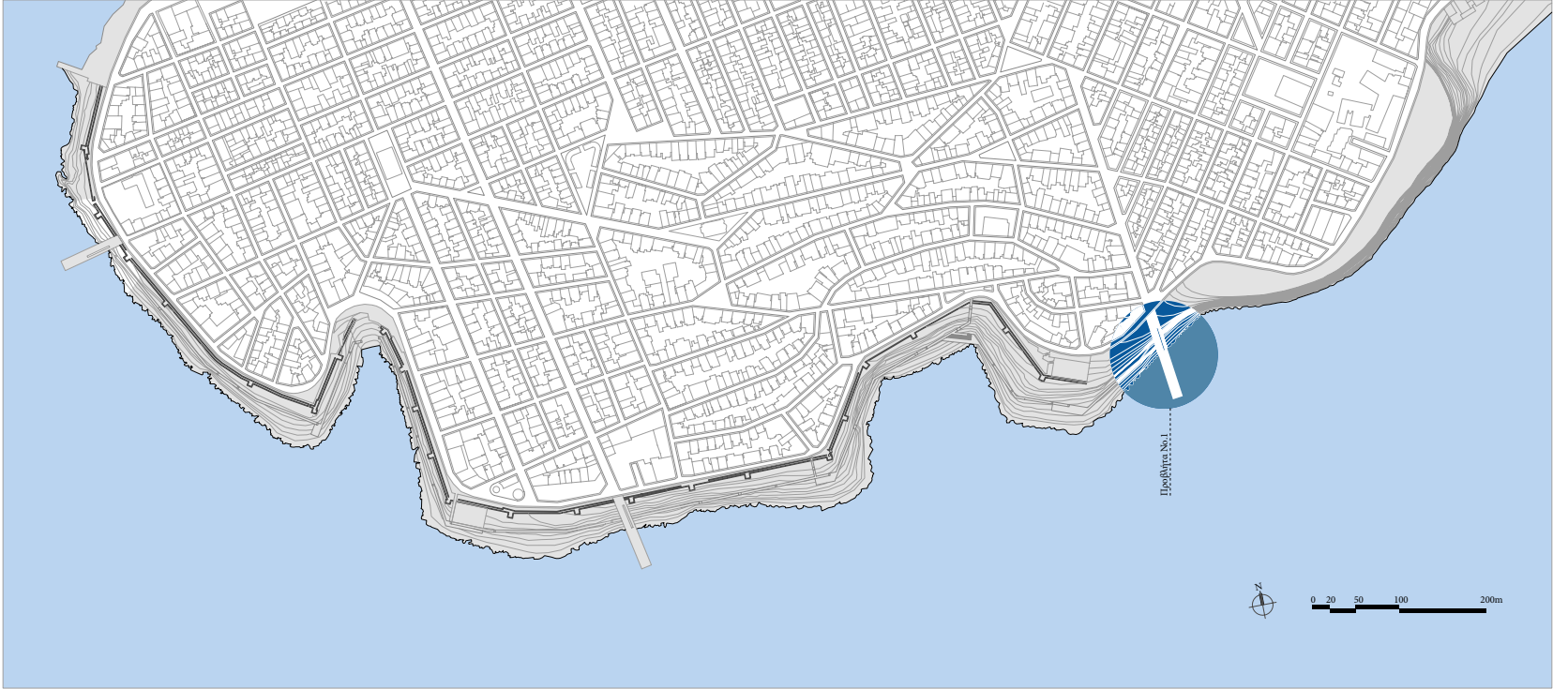
ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ

Η κάθοδος προς το νερό πραγματοποιείται μέσα από ένα σύστημα με ράμπες, οι οποίες συναντούν προγραμματικά φορτισμένα πλατώματα. Τα πλατώματα αυτά φέρονται πάνω σε κολόνες οπλισμένου σκυροδέματος, οι οποίες είναι τοποθετημένες στις Άκρες του και σε μικρή εσοχή 0,30cm, για να τονιστεί η οριζοντιότητα των πλακών. Οι κολόνες ακολουθούν ένα καθαρό κάνναβο και την θέση των ραμπών. Μια δεύτερη σειρά από μεταλλικά ελκυσόμενα στοιχεία ανάμεσα στις κολόνες δημιουργεί πυκνώσεις και αραιώσεις. Οι χώροι διαρθρώνονται σε 2 κατηγορίες: τα αδιαφανή χωρίσματα για την προστασία από τις καιρικές συνθήκες και τα αδιαφανή, όπου προστατεύεται ο εξοπλισμός των προγραμμάτων.

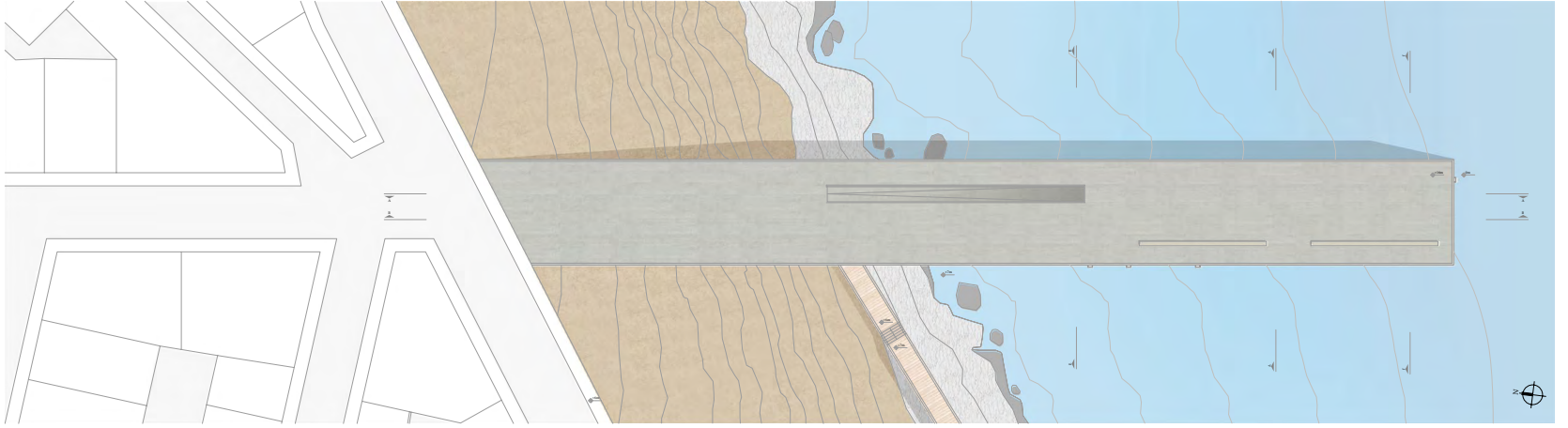

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ

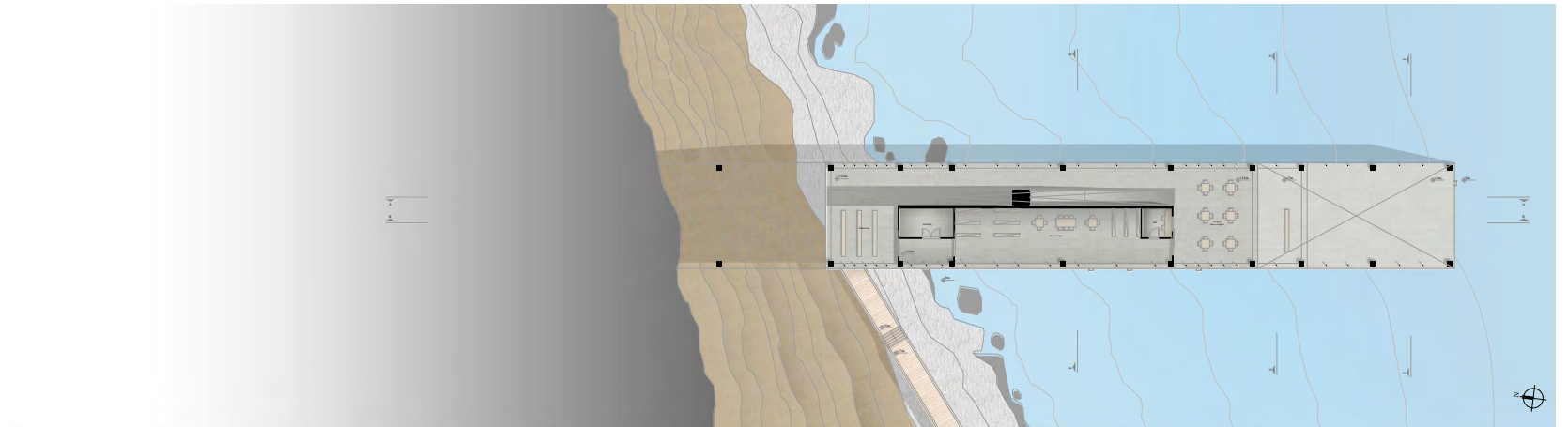
Προγραμματικά η παρέμβαση διαρθρώνεται από ένα πλέγμα από δραστηριότητες του ελεύθερου χρόνου που έχει αναφορά στην καθημερινή ζωή των κατοίκων της περιοχής. Αυτές οι δραστηριότητες διαγραμματικά συνοψίζονται σε λειτουργίες σχετικά με την έκφραση, την δημιουργία, την άσκηση, το παιχνίδι και την ησυχία - απομόνωση και την επαφή με το θαλάσσιο στοιχείο. Οι χώροι κλιμακώνεται από προγράμματα σχετικά με την καθημερινή ζωή των κατοίκων και όσο πλησιάζουμε προς το νερό σχετικά με το υγρό στοιχείο.

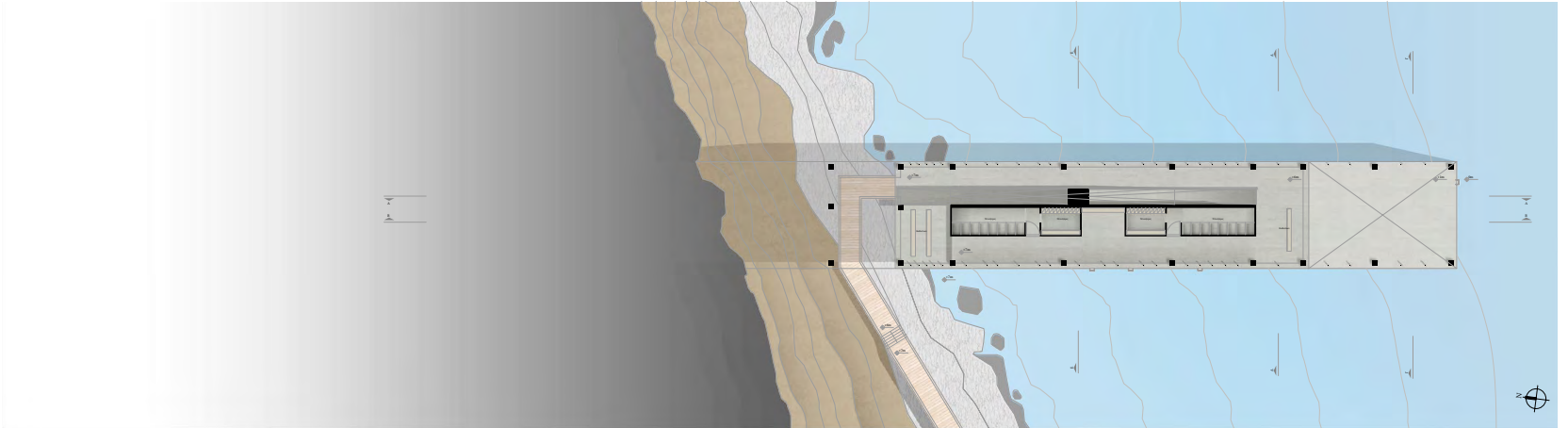
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΠΡΟΒΛΗΤΑΣ 01

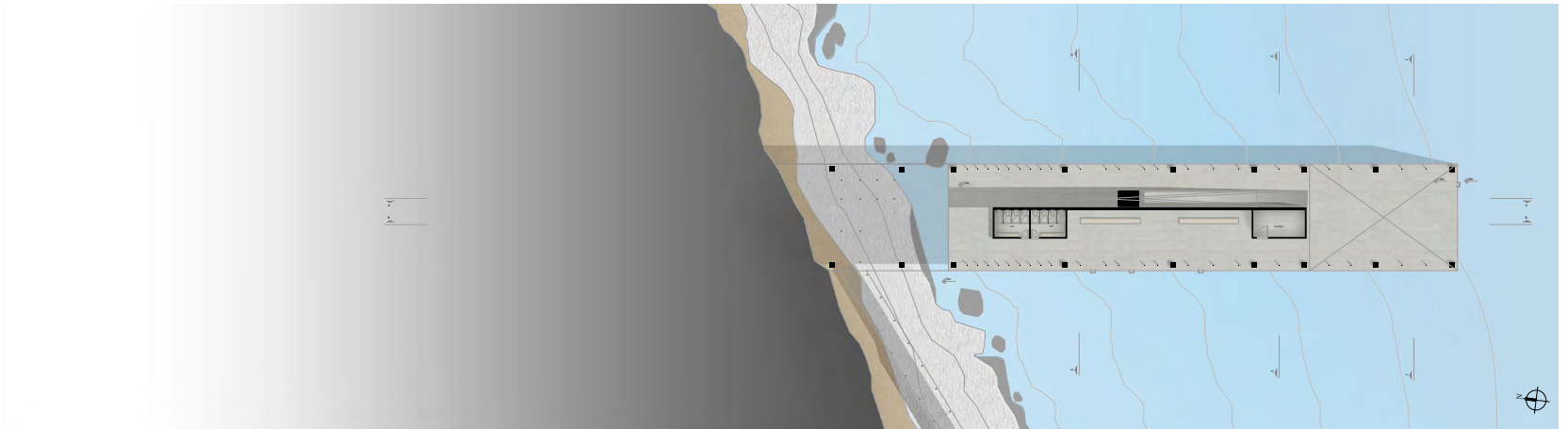
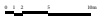
ΚΑΤΩΦΗ ΠΡΟΒΛΗΤΑΣ

ΚΑΤΩΦΗ ΕΠΙΠΕΔΟΥ Α

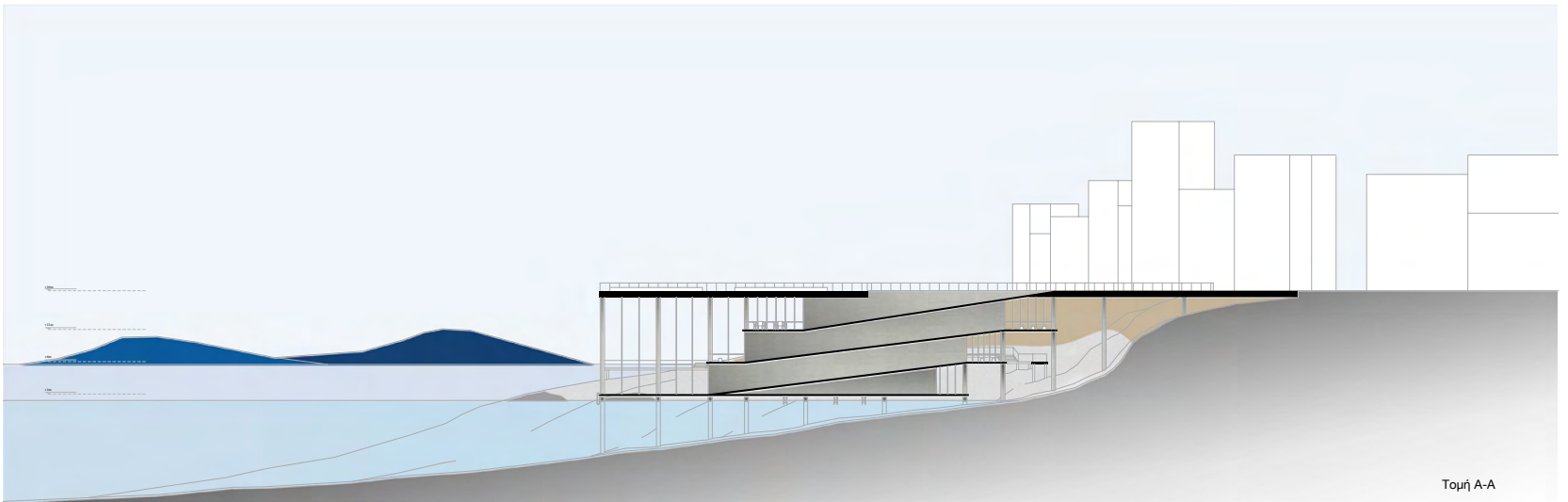
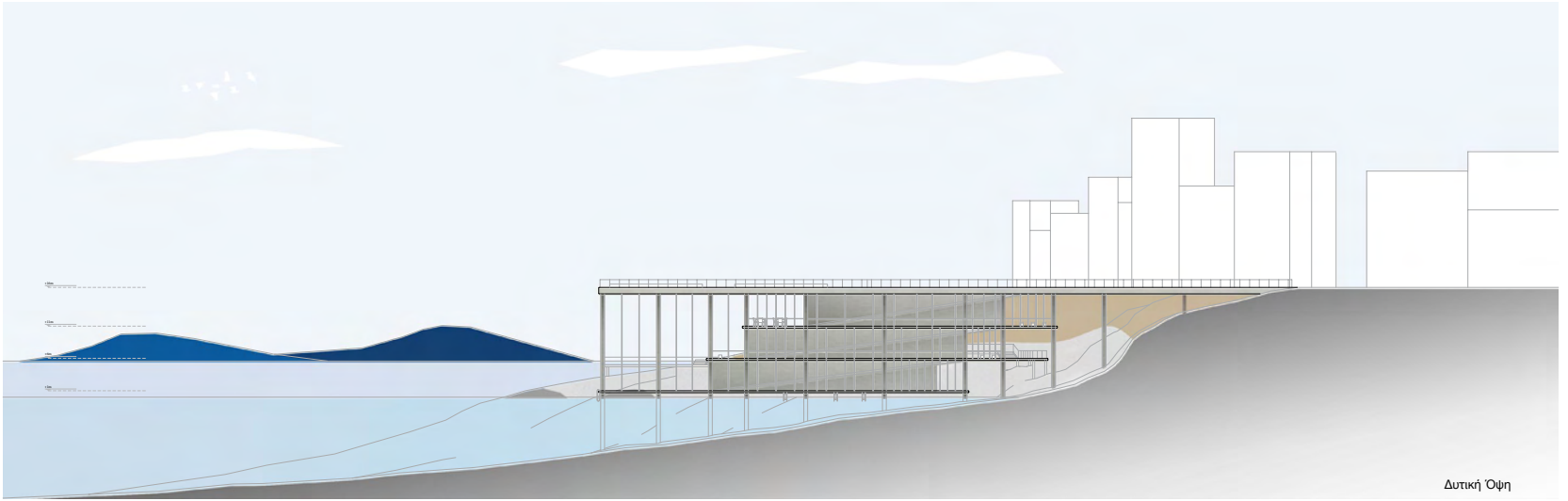

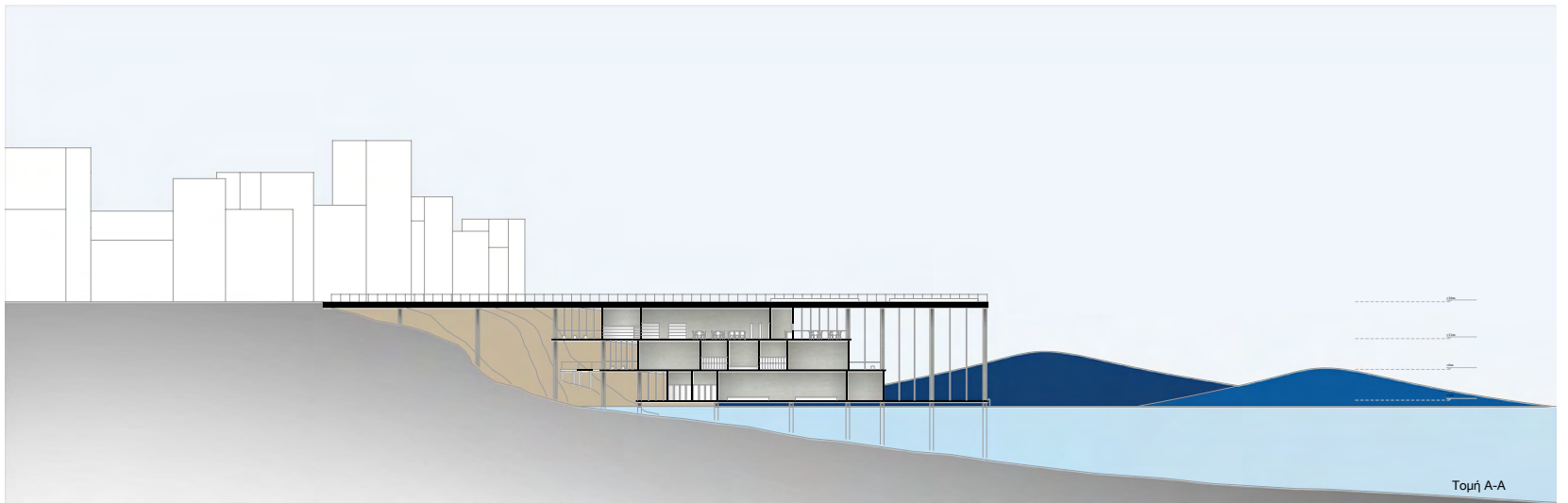
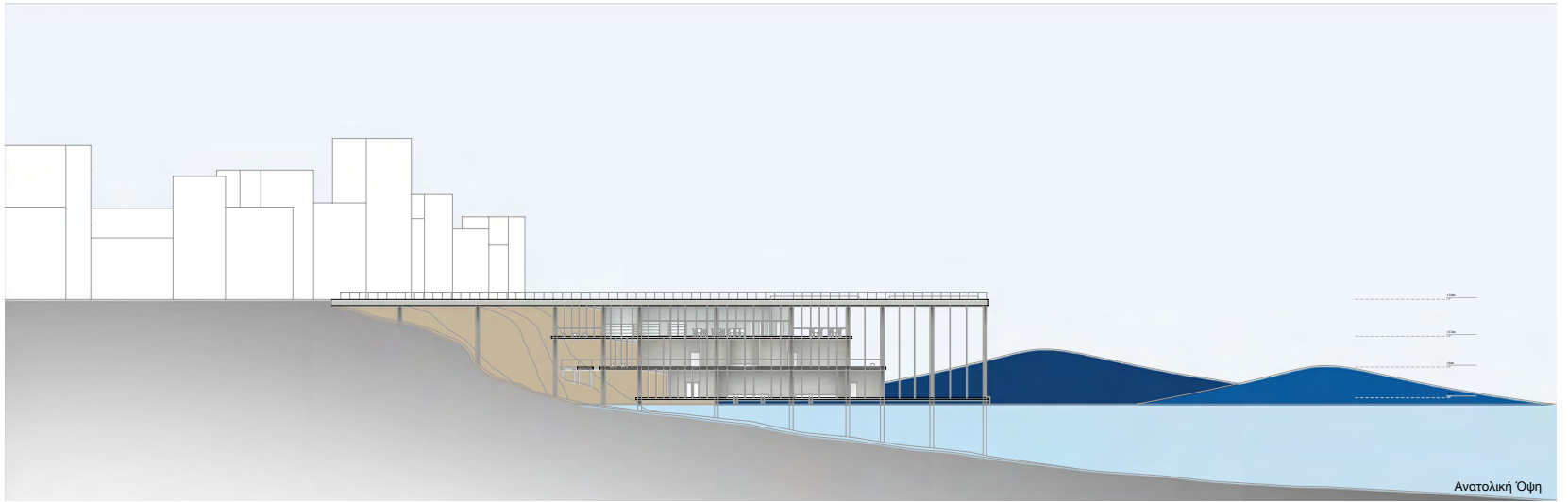
ΚΑΤΟΨΗ ΕΠΙΠΕΔΟΥ Β

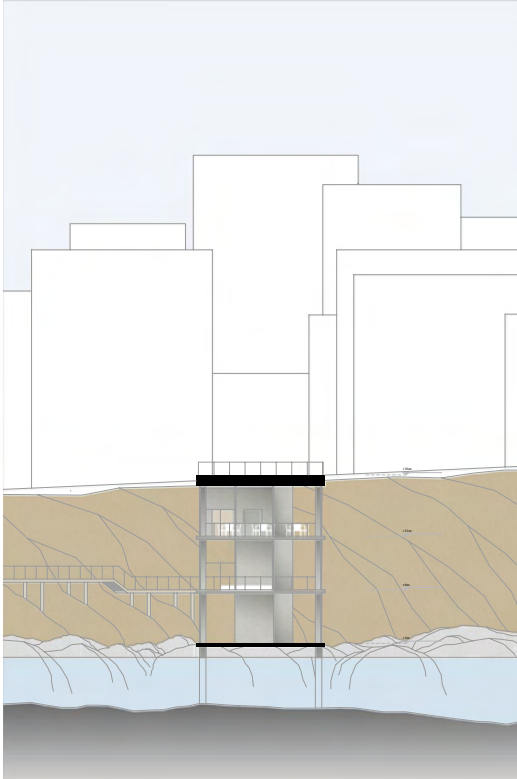

ΚΑΤΟΨΗ ΕΠΙΠΕΔΟΥ Γ

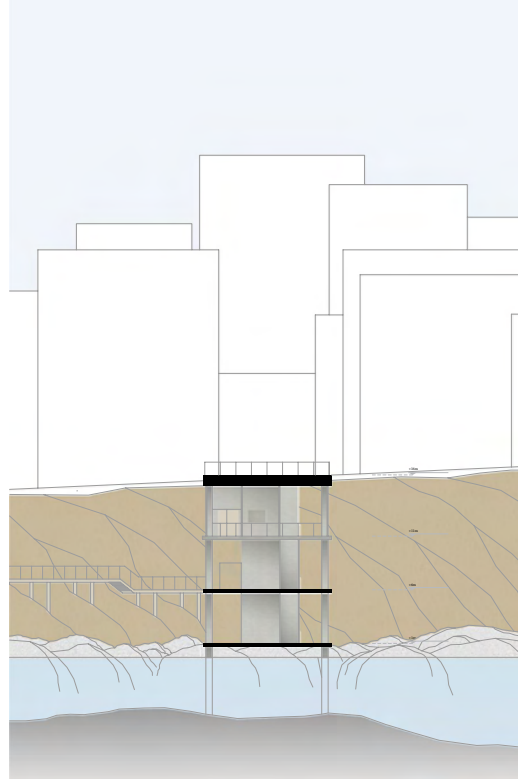

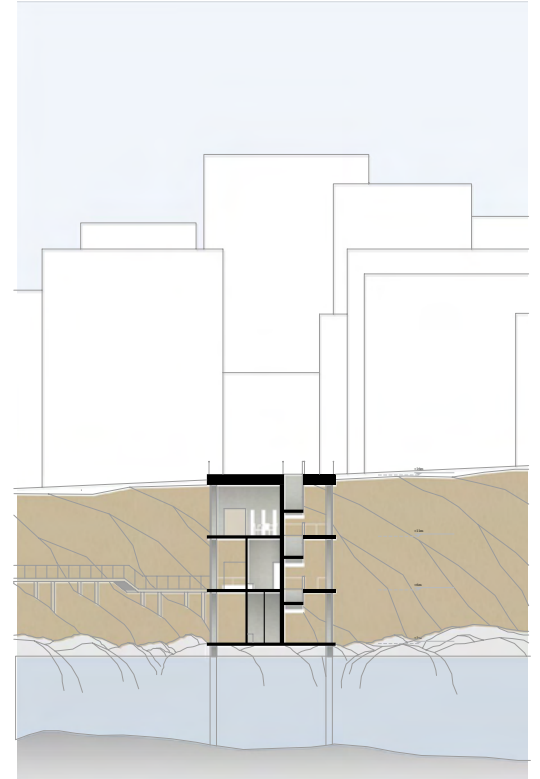

Τομή Γ-Γ

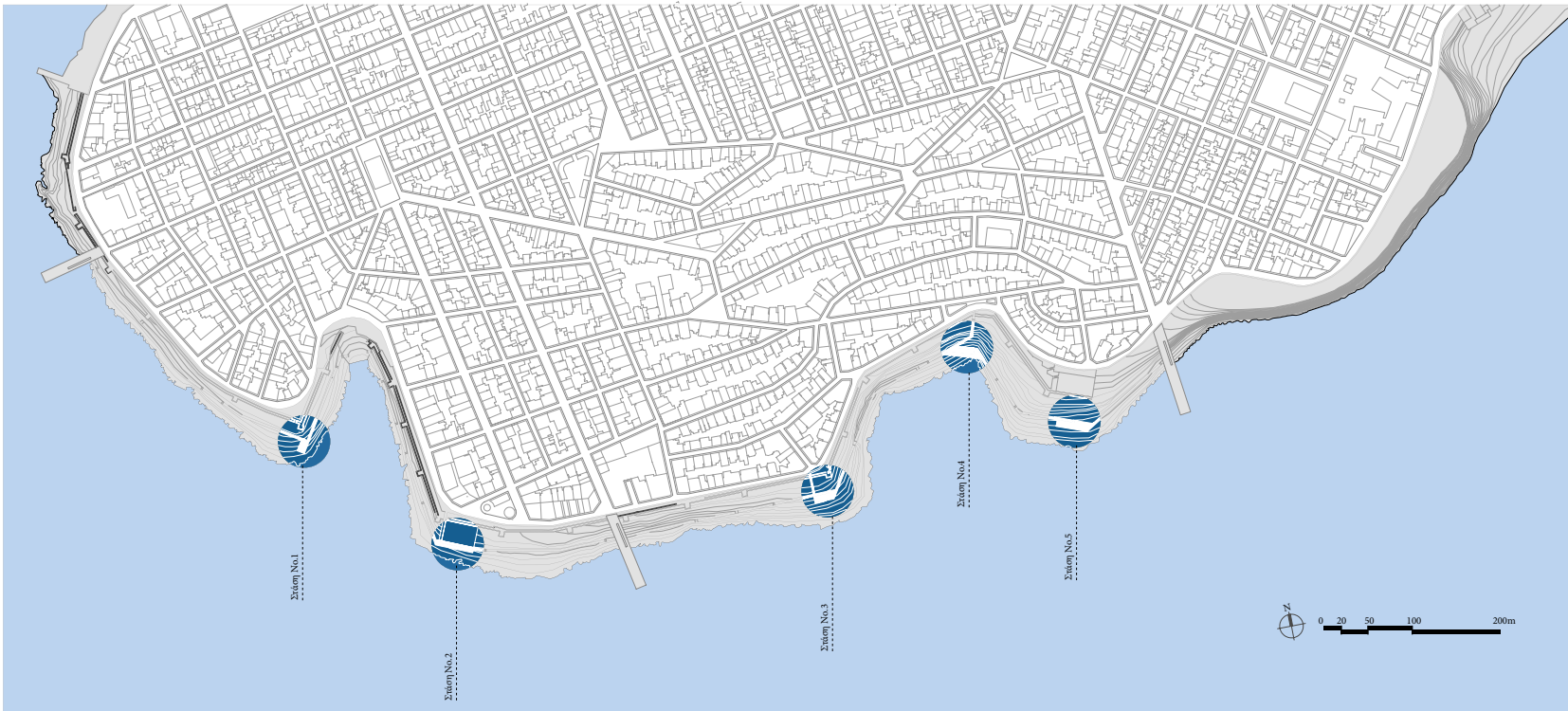

Τομή Δ-Δ

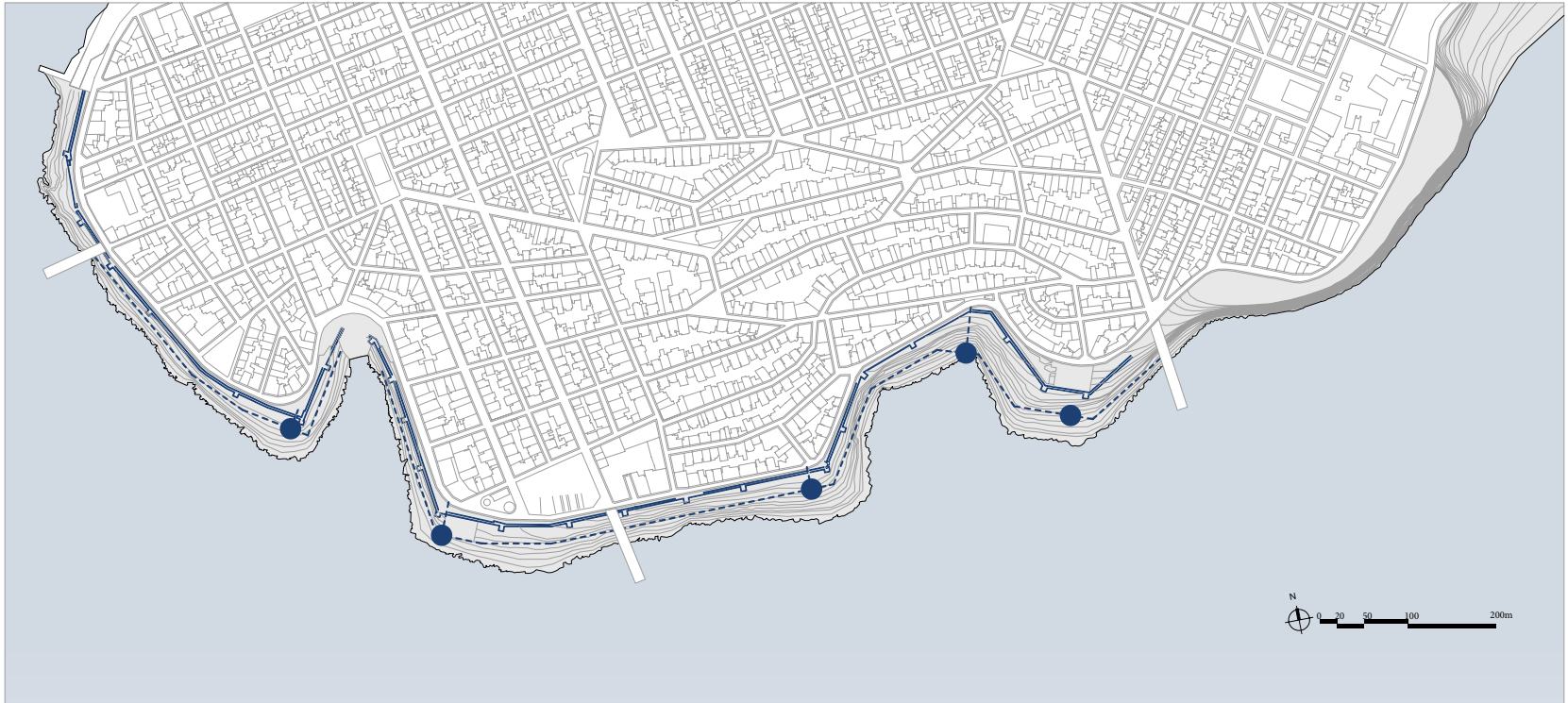

Τομή Ε-Ε

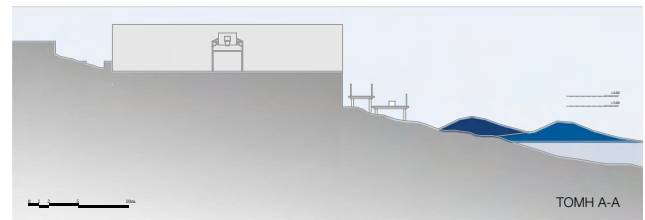

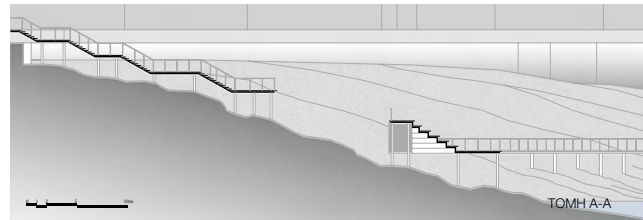
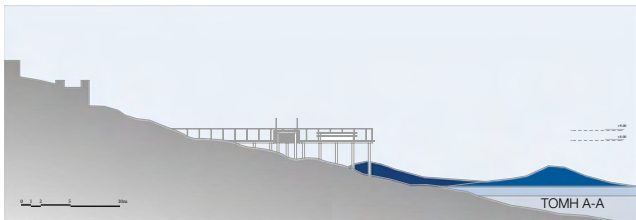
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ

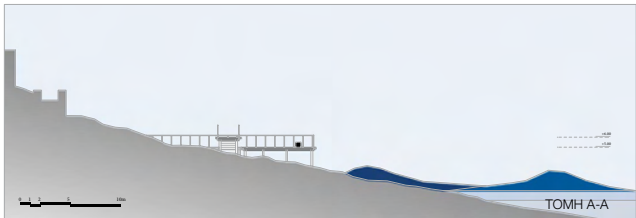

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ

Κατά το μήκος της ακτής δημιουργείται μια παράκτια πορεία, παράλληλα στο τείχος όπου μεταβάλλεται ανάλογα με τις προϋπάρχουσες χρήσεις και βρίσκει διεξόδους στη θάλασσα όταν αυτό είναι εύκολο από το τοπίο και απαραίτητο από τις χρήσεις. Μέσα από τη διαδρομή αυτή δίνεται η δυνατότητα θέασης και αναδείξεις του αρχαίου μνημείου από μια διαφορετική οπτική από αυτήν της υπάρχουσας συνθήκης. Η πορεία διακόπτεται από μια σειρά από σημεία στάσεων - πλατώματα που δίνουν την δυνατότητα συνάντησης των περιπατητών και παράλληλα ενισχύουν τις προϋπάρχουσες λειτουργίες επί της ακτής, όπως η άθληση, η περισυλλογή, το ψάρεμα και η κολύμβηση.

05 ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ

06 ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- [1] “Ο Πειραιεύς”, Χρήστου Θ. Πανάγου, Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Πειραιώς, 1995
- [2] “Ο Πειραιεύς του άλλοτε”, Πάνου Λώζου, 1987
- [3] “Αναζητώντας το χθες του Πειραιώς”, Ιακώβου Γ. Βαγιάκη, Συλλογές
- [4] Μεγάλο Πειραιϊκό Λεύκωμα, Χρήστου Πατραγά, Εκδόσεις Μυτιληναίος, Πειραιάς, 2004
- [5] “Η ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ”, <http://mlp-blo-g-spot.blogspot.com/2015/04/Piraiiki.html>, ανάκτηση Νοέμβριος 2018
- [6] «Περί της υφισταμένης καταστάσεως των παρακτίων τειχών του Πειραιώς», Ηώ Ζερβουδάκη
- [7] «Πειραιάς και Συνοικισμοί», Χάρης Κουτελάκης Αμάντα Φωσκόλου, Εστία, Αθήνα 1991

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Βόλος, Φεβρουάριος 2019